

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
51

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Γονατισμένη και με βουρκωμένα μάτια, η πανώρια «Κόρη της Ζούγκλας» παρακαλάει τὸν Ταρζάν :
— Πᾶρε με μαζί σου ! Πᾶρε με κ' ἐμένα σὴν Ἀμερική.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

Ὁ Γκαούρ δείχνει ἀξιοθαύμαστη αὐτοθυσίᾳ σ' ἓνα τραγικὸ ναυάγιο στὸν ὠκεανό. Καὶ θάζοντας σὲ φοβερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ του, καταφέρνει νὰ σώσῃ ἀπὸ θέβαιο πνιγμὸ τοὺς περισσότερους ἐπιβάτες.
Ἔτσι, ἀνάμεσά σ' αὐτοὺς σώζει κι' ἓναν σεβάσμιο κι'

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΖΟΥ

εὐγενικὸ γέροντα: τὸν μίστερ Χούλχ.

Ἀργότερα μαθαίνει πὼς εἶναι ὁ πλουσιώτερος καὶ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅμως ὅταν ὁ μελαψὸς γίγαντας ξαναγουρίζει ἀθελά του στὴν Ἀμερική, συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Κατη-

γορείται για τὸ φόνο πέντε δεσμοφυλάκων, πού πραγματοποίησε, τάχα, τὴ νύκτα τῆς δραπέτευσέως του ἀπὸ τὴ φυλακή.

Μὰ ὁ πολυδισεκατομμυριοῦχος μίστερ Χούλχ ἐπεμβαίνει. Παίρνει αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του τὸν Γκαούρ καὶ τὸν ἀχώριστο σύντροφό του: Ποκοπικό.

Ἀμέσως καλεῖ στὸν οὐρανὸ ξύστη του τοὺς καλύτερους ντετέκτιβς τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ τοὺς λέει μετὰ τῆ θάρειά κι' ἐπιβλητικῇ φωνῇ του:

— Αὐτὸ τὸ μελάφθ παλικάρι πὺ θλέπετε, Κύριοι, εἶναι ἕνας ὑπέροχος Ἕλληνας. Ἐνας Ἕλληνας ὅμως πὺ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴ Ζούγκλα. Τὸ ὄνομά του εἶναι Γκαούρ! Καὶ «γκαούρ» σὲ μιὰ διάλεκτο τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς θὰ πῇ Κεραυνός!

Καὶ ὁ σεβάσμιος βασιλιάς τοῦ πλούτου, συνεχίζει:

— Ὁ Γκαούρ λοιπὸν ἔπεσε σὲ μιὰ παγίδα γκάνγκστερς πὺ εἶχαν, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ταξιδέψει στὴ μακρινὴ παρθένα κι' ἄγρια Ζούγκλα... Καὶ οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ τὸν ἔφεραν ἐδῶ, στὴ χώρα μας, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι καὶ θηριώδη ἐμφάνισί του!...

»Μὰ τὸ γενναῖο καὶ περήφανο αὐτὸ παλικάρι κατάφερε νὰ ξεφύγῃ γρήγορ' ἀπ' τὰ χέρια τους. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ πέσῃ στὰ νύχια ἄλλης συμμορίας κακοποιῶν. Κι' αὐτοὶ τὸν ἐξεβίαζαν νὰ κἀνῃ ἐπικίν-

δυνες ἐγκληματικῆς πράξεις γιὰ λογαριασμὸ τους...

»Περὶ τὸν νὰ σᾶς πῶ, κύριοι Ντετέκτιβς, ὅτι φρικτοὺς καὶ φοβεροὺς ἐξευτελισμοὺς δοκίμασε ὁ ὑπέροχος Γκαούρ στὰ χέρια τῶν φοβερῶν συμπατριωτῶν μας!...

»Καὶ σήμερα κατηγορεῖται ἄδικα γιὰ τὸ φόνο πέντε δεσμοφυλάκων. Τὸ ἔγκλημα ὅμως αὐτὸ ἐγίνε ἀπὸ τοὺς γκάνγκστερς μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸν ἐκδιώξουν!

»Σᾶς κάλεσα λοιπὸν ἐδῶ, ἀγαπητοὶ κύριοι, γιὰ νὰ σᾶς ἀναθέσω τὴν ἀνακάλυψι τῶν πραγματικῶν ἐνόχων. Καὶ τὴν παραπομπή τους στὴ Δικαιοσύνη τῆς Χώρας μας!

»Συγκεκριμένα σᾶς δηλώνω ὅτι: Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἀνισκαλύψῃ τοὺς ἐνόχους αὐτοὺς, θὰ τοῦ μετρήσω ἀμέσως, σὰν ἀμοιβή, ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια!...

.....

Οἱ καλύτεροι καὶ πὺ δυναμικοὶ Ντετέκτιβς τῆς Ἀμερικῆς, ἀναλαμβάνουν μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ὑπόθεσι. Καὶ γιὰ νὰ ἐπανορθωθῇ ἡ ἀδικία, μὰ καὶ γιὰ τὴν τεράστια ἀμοιβή πὺ πρόκειται νὰ εἰσπράξουν!

Ὅμως ἀποφασίζουν νὰ συνεταιρισθοῦν. Ὅχι νὰ ἐργασθῇ ὁ καθένας γιὰ λογαριασμὸ του... Ἔτσι, σὸ τέλος, θὰ μοιραστοῦν ὅλοι τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια!...

Αὐτὸ καὶ γίνεται: Μέσα σὲ τρεῖς μέρες μονάχα, οἱ πραγματικοὶ δρᾶστες τῆς δολοφο-

νίας τῶν πέντε δεσμοφυλάκων, φοροῦν χειροπέδες. Καὶ σύντομα δικάζονται καὶ καταδικάζονται!

Ὁ ἀπαίσιος Τὸμ καὶ οἱ κακοῦργοι συνεργάτες του, πληρώνουν τὰ ἐγκλήματά τους πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!...

Ὁ Γκαούρ εἶναι λεύθερος τώρα... Καμμιά κατηγορία δὲν τὸν βαραίνει πιά...

Ὁ μίστερ Χούλχ τὸν ἐγκαθιστᾷ στὸ πολυτελέστατο μέγαρό του. Μαζί, φυσικά, μετὸν Ποκοπίκο.

Ὁ νῆανος ἔχει ταραξεί τὸν πολυδισεκατομμυριούχο προστάτη τους στὰ στιχάκια:

**«Πολὺ γουστᾶρω Χούλχο μὲν
κοντὰ σὺν τῷ λουφάξῳ!
Κ' ἂν τὴ ζωὴ σου βαρεθῇς,
σφύρα μὲν ἰὰ σὲ... σφάξῳ!**

Ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικανὸς καλεῖ ἀμέσως στὸ μέγαρό του τοὺς μεγαλύτερους δικηγόρους καὶ συμβολαιογράφους τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Θέλω νὰ κάνω τὸν Γκαούρ γενικό κληρονόμο τῆς

Ὁ Ποκοπίκο ἀγριεύει :

— Γιά πρόσεξε, βῶε μπάρμπα Λεφτά ! τοῦ κάνει. Μεῦ φαίνεται πὼς τὸ πᾶ; φερὶ-φερὶ γιὰ... σφαξίμο.

τεράστιας περιουσίας μου !
τούς λέει. Νά έτοιμαστούν ά-
μέσως τά χαρτιά γιά νά τά
υπογράψω!

‘Ο Ποκοπίκο στραβομου-
τσουινιάζει. Καί μουρμουρίζει
θλιβερά ένα άλλο του στιχά-
κι :

**«Στόν Γκαούρακα
σκορπιός τά παραδάκια !
‘Δε πιθάνουμε
κ’ έμεις τά φτωχαδάκια !»**

‘Ο μίστερ Χούλχ διασκεδά-
ζει πολύ μέ τά χωρατά του
νάνου καί μέ τά στιχάκια του.
Τόν κάνει πολύ γούστο καί
γιά τό άγέρωχο ύφος καί τίς
ψευτοπαλικάριές του.

Στό μεταξύ έχει φέρει στο
μέγαρο καί πληρώνει τούς
καλύτερους δασκάλους. Θέλει
νά μορφώση καί νά πολιτίση
τούς δυό άγαπητούς προστα-
τευομένους του.

‘Ο Ποκοπίκο έχει γίνει έξω
φρενών προσπαθώντας νά μά-
θη γραμματική, συντακτικό,
τένις, πιάνο, πατινάζ καί...
«υποδήλατο» όπως τό λέει.

‘Ομως ούτε ό Γκαούρ, ού-
τε κι’ αυτός δέχονται μέ κα-
νένα τρόπο νά φορέσουν ρού-
χα εύρωπαϊκά. Πουκάμισα,
σώθρακα, σακκάκια καί παν-
τελόνια, δηλαδή.

‘Επιμένουν νά μείνουν μέ
τήν πρωτόγονη στολή της
Ζούγκλας.

‘Ο νάνος έχει τώρα όσα θέ-
λει λεπτά! Καί κάποιο πρωί
φωνάζει έναν από τούς σεθά-
σμιους γέρονς υπηρέτες του :

— Μικρέ, έλα δώ... Βούτα

τή θρυλική χατζάρα μου καί
τράβα νά τήν έπιχρυσώσης !
“Όσα τάλλαρα ζητήσουνε, δώ-
στα. Τοῦ λόγου μου πλερώ-
νω !...

‘Ο υπηρέτης πηγαίνει τή
χατζάρα σ’ ένα χρυσοχοείο.
‘Ομως γυρίζει άπρακτος άπ’
έκεϊ.

— Τό λοιπόν;

‘Ο γέροντας μέ τή χρυσο-
στολισμένη λιθρέα, ύποκλίνε-
ται θαθεία μπροστά στόν Πο-
κοπίκο :

— Μοῦ εἶπαν πώς δέν έπι-
χρυσώνεται! τοῦ λέει. Εἶναι,
δυστυχώς, πολύ σκουριασμέ-
νη...

‘Ο νάνος παίρνει μέ θρη-
σκευτική εὐλάβεια στά χέρια
του τή χατζάρα. Τήν κυτιά-
ζει μέ συμπόνια. Καί μουρμου-
ρίζει άναστενάζοντας :

— “Αασαχχχ! Τί νά γίνη!..
Σκούριασε ή φουκαριάρα ά-
πό τά πολλά... αίματα! Πά-
νω άπό χίλιες ψυχάρες θάχω
αναπάψει μέ δαύτηνε! Θεός
σχωρέστες!...

Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τό βαρύ καί πληκτικό μέ-
γαρο τοῦ θαθύπλουτου μί-
στερ Χούλχ, έχει γίνει τώρα
χαρούμενο κι’ εύτυχισμένο.
Κί’ αυτό χάρι στόν διαθολεμέ-
νο νάνο πού σκορπίζει γύρω
του τό γέλιο καί τό κέφι!

Μά πάνω άπ’ όλ’ αυτά, ό
Ποκοπίκο είναι τρελλά έρω-
τευμένος μέ όλες τίς καμα-
ριέρες, τίς μαγειρίσσεις καί
τίς υπηρέτριες τοῦ μεγάρου.

— 'Αμάν, κορίτσια! τούς φωνάζει μ' ένθουσιασμό! 'Αμα με τὸ καλὸ «φυτέψουμε» τὸ γέρο-Λεφτά, θὰ σᾶς παντρευτώ... κατὰ τετράδας!

'Αλλά κι' ἐκεῖνες, γιὰ νὰ διασκεδάζουν με τὸν μικροσκοπικὸ θαυμαστή τους, κάνουν πῶς εἶναι ξετρελλαμένες μαζί του.

— Μπουλουκό μου! ἡ μιὰ ἀπ' ἐδῶ.

— Τζουτζουκό μου! ἡ ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸν χαϊδεύουν, τὸν τοιμπάνε, τὸν φιλᾶνε!...

'Ο νᾶνος κολυμπᾷ σὲ πελάγη... «χαρουπόμελου», ὅπως λέει.

Καὶ κάθε τόσο, ἀναστενάζοντας σπαραξικάρδια, μουρμουρίζει :

— "Ἐ, ρὲ τί τραῶμα κι' ἐμεῖς οἱ γόνιες πού κακοψόφο νάχουμε!...

'Ο Γκαούρ ὅμως δὲν θρίσκει καμμιὰ χαρὰ σ' αὐτὴ τὴν καινούργια πολιτισμένη ζωὴ στὸ μέγαρο τοῦ τόσο καλοῦ προστάτη του.

Πλήττει καὶ στεναχωριέται ἀφάνταστα ζώντας πίσω ἀπ' τὰ χοντρά ντουθάρια καὶ τὰ βαρειά παραπετάσματα!...

Οἱ ὑπηρετές, τὰ μεγαλεῖα καὶ οἱ πολυτέλειες τὸν ἔχουν ἐκνευρίσει!...

"Ὅλα τὸν ἐνοχλοῦν. "Ὅλα τοῦ φταῖνε!...

Πολλὲς φορές ὁ ἄμοιρος γιγαντας ἔχει σκεφθῇ νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ «χρυσή» φυλακὴ του. Νὰ θρῇ τρόπο νὰ ξαναγύρισῃ στὴ μακρινὴ καὶ ἀγαπημένη του Ζούγκλα!...

"Ὅμως δὲν τ' ἀποφασίζει... Ἡ καρδιά του δὲν θασιτάει νὰ στεναχωρήσῃ τὸν σεβάσμιο κι' εὐγενικὸ προστάτη του. Τὸν ἄνθρωπο πού τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο!...

'Ο Γκαούρ εἶναι τώρα -- ὅπως ξέρουμε -- ὁ μοναδικὸς καὶ ἀπόλυτος κληρονόμος τῆς τεράστιας περιουσίας τοῦ μίστερ Χούλχ. Κι' αὐτὸ τὸν ἔχει κάνει νὰ γίνῃ τὸ Ἰνδαλμα ὅλων τῶν ἀνύπαντρων Ἀμερικανίδων!

Χιλιάδες γράματα τὴν ἡμέρα φθάνουν στὸ Μέγαρο γι' αὐτόν. Κι' ἄλλες τόσες προτάσεις γάμου!

'Ο ἄμοιρος Ποκοπικό οὔτε ἓνα γράμμα δὲν ἔχει λάβει. Κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ξεσπᾷ πότε-πότε σὲ πικρὸ παράπονο:

— Κουταὶ πού τυγχάνουν οἱ γυναῖκες!... Ξετρελλαίνονται με κάτι τζουτζεκάκια σὰν τὸν Γκαουράκο. Καὶ «ἀγρόν ἀγοράζουν» περὶ διὰ κάτι "Ἀντρακλές δυσθεόρατους, ὡσπερ τοῦ λόγου μου!...

.....

Καὶ νά :

Κάποιο θράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ μελαγχολικὸς "Ἑλληνας παρακαλᾷ, με θουρκωμένα μάτια, τὸν θαθύπλοτο Ἀμερικανό :

— "Ἐχω νοσταλγήσει τὸν τόπο πού γεννήθηκα, μίστερ Χούλχ! "Ἀφησέ με νὰ πάω γιὰ λίγο στὴ Ζούγκλα!...

'Ο σεβάσμιος γέροντας τὸν κυττάζει με συμπόνια:

— Εἶσαι πιὰ παιδί μου! τοῦ

λέει. Καί σέ ἀγαπῶ ὅσο εἶναι ἀδύνατο νά φαντασθῇς! Καταλαβαίνει λοιπόν πῶς, στά λίγα χρόνια πού μοῦ μένουν νά ζήσω, δέν μπορῶ νά σέ στερηθῶ. Ξέρω καλά πῶς ἂν σέ ἀφήσω νά πᾶς ἐκεῖ, θά σέ χάσω γιά πάντα. Ποτέ δέν θά θελήσης νά ξαναγυρίσης στήν Ἀμερική!...

Ὁ Ποκοπικό πού παρευρίσκεται στή συζήτησι, ἐπεμβαίνει.

— Ἀκου νά σοῦ πῶ, μπαρμπα-Λεφτά! τοῦ κάνει. Τό ξέρεις πῶς ἡ ἀγάπη σου μᾶς ἔχει γίνει «στενός κορσές»; Σκλάβοι σου, δηλαδή, θά γίνουμε; Γιά κάτσε φρόνιμα, τό λοιπόν, γιατί ἔχουμε καί... χατζάρα! Σέ σφάζω, ἀδερφέ μου, καί πᾶς λέοντας! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ὁ καλόκαρδος μίστερ Χούλχ ξεκαρδίζεται στά γέλια! Καί γιά νά διασκεδάση περισσότερο μαζί του, τοῦ λέει σοβαρά τάχα:

— Θέλεις, Ποκοπικό, νά κάνω ἐσένα γενικό κληρονόμο μου; Ἀλλά μὲ τὸν ὄρο πῶς θά μείνης γιά πάντα ἐδῶ κοντά μου.

Ὁ νᾶνος θυμώνει:

— Μῶρ' τί μᾶς λές! Πολύ «ἔξυπνος» εἶσαι, κύριε!

— Γιατί; Δέν σέ συμφέρει;

— Καί θέβαια δέν μὲ συμφέρει! Τί νόμισες δηλαδή: Πῶς θά θυσιάσω ἐγὼ τῇ Χουχού καί τοὺς ἄγριους κονι-κλαράδες μου, γιά δυο-τρία... οὐρανοξυστάκια πού θά κληρονομήσω μετὰ τὸν ψόφο σου;

Ὁ πολυδισεκατομυριούχος

Ἀμερικανὸς ξαναγελάει. Ὁ μὴν δὲν φαίνεται καθόλου διατεθειμένος νά στερηθῇ τὸ πολυαγαπημένο του μελαψό παλικάρι.

— Σᾶς ἀγαπῶ καί τοὺς δυό! τοὺς λέει. Κι' ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ δέν θά-σᾶς ἐπιτρέψω, ὅσο ζῶ, νά πάτε στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ποκοπικό τραβάει τὴ χατζάρα του:

— Τότες σοῦ ἀπηγορεύουμε νὰ μᾶς... ἀγαπᾶς! Πάει, τέλειωσε!

Κι' ἔξω φρενῶν, καθὼς εἶναι, σκαρώνει γρήγορα καί τοῦ σκάει ἕνα ἀπειλητικό στίχακι:

*«Γέρο, πολὺ ξανοίγασαι
μὲ τοῖτα καὶ μὲ τ' ἄλλα σου!
Καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα
θὰ χάσης τὴν... κεφάλαι σου!»*

Ὁμως ὁ τετραπέρατος νᾶνος γρήγορα συνέρχεται καί παρατάει τίς ψευτοπαλικαριές του. Καταλαβαίνει πῶς πρέπει νά θρῇ τρόπο νά βοηθήσῃ τὸν Γκαούρ. Πρέπει νά καταφέρει τὸν πεισματάρη γέρο Χούλχ νά δώσῃ τὴ συγκατάθεσίν του γιά τὸ ταξίδι.

Γιατί — ἐδῶ πού τὰ λέμε — κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔχει ἐπιθυμήσει τὴ Ζούγκλα. Καί πὺ πολὺ ἀκόμα τὴ μελιστάλακτη Χουχού του!

ᾠ!... Μὲ πόση νοσταλγία, ἀλήθεια, θυμᾶται τίς «βροντώδεις στράκες» πού ἡ πυγμαία σερβίριζε, σὲ στιγμὲς τρυφερότητος, σὸ μαρτυρικό σθέρκο του!...

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς σκαρφαλώνουν στὲς κερμοὺς τῶν κοντινῶν δέντρων. Ἐτοιμάζουν τὴ φοβερὴ «παγίδα» γιὰ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του, θάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια ἓνα σατανικὸ σχέδιο:

Ἀρχίζει νὰ περιγράφῃ στὸν μίστερ Χούλχ, φανταστικὰ πράγματα γιὰ τὴ Ζούγκλα!... Θέλει νὰ κεντρίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργειά του, Νὰ τὸν κάνῃ νὰ νοιώσῃ κι' αὐτὸς τὴν ἐπιθυμία νὰ ταξιδέψῃ ἐκεῖ! Στὴ μυστηριώδη καὶ ἀνεξερευνήτῃ αὐτῇ περιοχῇ!...

**ΤΑ ΘΗΡΙΩΔΗ...
ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ!**

Καὶ μὲ μεγάλη σοβαρότητα ἀρχίζει νὰ τοῦ λέει:

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου μίστερ, δώσε θάσι στὴν πενιά!...

»Ἡ Ζούγκλα, τὸ ὁποῖον, τυγχάνει χώρα πολὺ «μυστηριώδες»! Ἐντὸς τῆς Ζουγκλὸς διαλαμβάνονται πολλὰ θηριώδη θηρία. Ἦτοι: Λέοντες, τίγρες, γκαμηλοπάρδαλες, ἐλέφαντοι, κροκοδείλαιοι, δεινοσαυραῖοι καί... ἄγριοι κονι-

κλαράδες!... 'Αμέεε;!

»'Η Ζουγκλία διαλαμβάνει επίσης τὸν Ταρζάναρρον μετὰ τῆς Τζεϊνός του καὶ τοῦ υἱοῦ των Μπέϊμπυ τοῦ «ρολογιοστουλογιαλάκια»!...

»'Ω, μίστερ κύρ' Τέτοιε!... Εἶναι φοβερῶδες τὸ θέαμα νὰ γλέπης τοὺς ἀνθρωποφαγάδες ὅταν καταβροχθίζουνιν Κυρίους «καθὼς πρέπει», ὡσπερ, καλὴ ὥρα, ἡ... ἀφεντιά σου!

»Πολὺ διασκεδαστικὸν τυγχάνει ἐπίσης νὰ γλέπης τοὺς ἐλέφαντους νὰ φτερουγίζουνιν ἐπὶ τοῖς κλάδεσι τοῖς δέντροις!

»'Η Ζουγκλία ἔχει πολλὰ τερατῶδη τέρατα, τὸ ὁποῖον: κλάψε με μάννα, κλάψε με!... Καθότι ἄλλο πού νὰ σοῦ λέω κι' ἄλλο πού... νὰ μοῦ λές!...

»Τὸ ὁποῖον — γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογᾶω — ὁποῖος δὲν τὴν ἔχει δεῖ, τυφλὸς παγαίνει στὸν Ἀδῆ!...

»'Αθάντι, τὸ λοιπόν, γερο-Δολλάριε! Κόψε τρία εἰσιτήρια νὰ τσουλήσουμε στὴ Ζούγκλα!... Τὰ θηριῶδη θηρία καὶ τὰ τερατῶδη τέρατα ὅπερ θὰ θαγαμάσης τυγχάνουν μούρλια!... Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τρεῖς κεφαλᾶς, ἑπτὰ οὐρᾶς, καὶ δωδεκάμισυ πόδας!

»'Επίσης ἐπὶ τῶν θουνῶν καὶ τῶν πεδιάδων κολυμβοῦσι διάφορα θαλάσσια τέρατα! Ταῦτα ἔχουν ὀδόντας μήκους ὀκτῶ κιλῶν ἕκαστος! Καί...

'Ο θαθύπλουτος 'Αμερικανὸς τὸν διακόπτει ξελιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια :

— 'Εν τάξει Ποκοτίκο! Θὰ

πᾶμε στὴ Ζούγκλα!

Καὶ προσθέτει σοβαρεύοντας :

— "Ἐχω μερικὲς θαλαμηγούς... Θὰ πῶ νὰ ἐτοιμάσουν τὴ μεγαλειτέρα ἂπ' ὅλες. Καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ σήμερα, θὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴν 'Αφρικὴ. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατήρι.

'Ο νᾶνος κρεμάει πάλι στὴ ζώνη του τὴ «χατζάρα. Καὶ μουρμουρίζει ικανοποιημένος :

— Τότες σοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς... ἀγαπᾶς!

Τέλος, ξεχειλισμένος ἀπὸ χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό, ζητωκραυγάζει :

— Νὰ μοῦ ζήσης, γέρο Κομπόδεμασι!... Νὰ μοῦ ζήσης, μπαρμπα-Λεφτά μουσου!...

'Ο μίστερ Χούλχ κτυπᾷ τὴν στὸν ὤμο τῶν Γκαούρ :

— Στὴ Ζούγκλα πού θὰ πᾶμε, τοῦ λέει, θὰ πάρουμε καὶ τὴν Ταταμπού. Καὶ γυρίζοντας θὰ τὴ φέρουμε μαζί μας ἐδῶ στὴν 'Αμερικὴ!... Θὰ σᾶς παντρέψω ἐγώ: 'Εοῦ θὰ εἶσαι ὁ γιὸς μου. Αὐτὴ ἡ κόρη μου!

— Κ' ἐγὼ τί θὰ εἶμαι; ὁ ξαδερφομπατζιζανάκης σου; τοῦ κάνει ὁ νᾶνος.

Καὶ προσθέτει παρεξηγημένως :

— Γιὰ θάστα Μπάρμπα καὶ «δὲν παίζω». "Αν εἶναι ἔτσι, θὰ κουβαλήσω κι' ἐγὼ τὴ Χουχούκα μου! Γυναικάρρα, ὅχι ἀστεῖα! Νὰ τὴ γλέπουνε οἱ 'Αμερικάνες καὶ νὰ σηκώνονται στὰ πσινά τους ποδάρια. 'Αμέεε;!

‘Ο Γκασούρ έχει στο μεταξύ χαμηλώσει τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό του παίρνει θλιμμένη ἔκφρασι. Οὐτ’ «εὐχαριστῶ» δὲν λέει στὸν καλόκαρδο Ἀμερικανὸ γιὰ τὴν εὐγενικὴ πρότασί του.

‘Ο μίστερ Χούλχ δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὴ φωτογραφία ποὺ ἡ Τζέιν ἔστειλε στὸ μελαψὸ γίγαντα. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ, ἔδειχνε τὴν πανώρια συντρόφισσά του ἀγκαλιασμένη μετὸν Μάξ Ἀρλαν (*).

Τί γὰρ πῆ λοιπόν, ὁ ἄμμοιρος, ὅταν τοῦ προτεῖνῃ νὰ τὸν παντρεύῃ μετὴν ἄπιστη αὐτὴ γυναῖκα;

ΤΟ «ΔΩΡΟ»

ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Καὶ νά: Τὸ ὄνειρο θὰ γίνῃ πιά Πραγματικότητα!

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μέρα κιόλας ἀρχίζουν οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ ταξίδι.

‘Ο Ποκοπικό πετάει —στὴν πραγματικότητα — ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Γιατὶ δίνοντας κατὰ σάλτους, πηδάει στοὺς ὧμους τοῦ σεβασμοῦ γέροντα καὶ τὸν φιλάει στὸ σῆρο, λέγοντας :

— Γλύκα μου, ἐσύ!... Ἐμεῖς θὰ στὰ φάμε οὐλά!

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μ’ αἰσιοδοξία :

— Δυὸ βολές ξεκινήσαμε, κρυφὰ σὰν κλέφτες, γιὰ τὴ

Ζουγκλιά! Μὰ καὶ τίς δυὸ βολές μᾶς κάνανε.., ὀπισθεν! Ὅμως τώρα τὴν τρίτῃ βολὰ δὲν τὴ γλυτώνουμε: Θὰ πάμε! Καθότι, ἀδερφέ μου, τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία: «Μιά τοῦ κλέφτη, δυὸ τοῦ κλέφτη, τρεῖς καί... θρίσκειται στὴ Ζουγκλιά»!

Μὰ καὶ ὁ Γκασούρ εἶναι τὸ ἴδιο χαρούμενος κι’ ἐνθουσιασμένος :

Ἐπὶ τέλους!... Θὰ πάρῃ σάρκα καὶ ὀστέα τὸ μεγάλο του ὄνειρο: Θὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀπεραντὴ καὶ ἄγρια Χώρα πρὶν γεννηθῇ!... Καὶ θὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν Μάξ Ἀρλαν! Τὸν ἄνθρωπο ποὺ, ὅπως νομίζει, πρόσβαλε τὴν τιμὴ του!...

.....

‘Ο Ποκοπικό βοηθαί, ὅσο μπορεῖ, στὶς προετοιμασίες, μετὸν τρόπο τὸ δικό του θέβαια.

Ὑποδεικνύει δηλαδὴ στὸν μίστερ Χούλχ τί «κουμάντα» νὰ πάρῃ στὴ θαλαμηγὸ γιὰ τὸ ταξίδι :

— Πᾶρε καμμιὰ σαρανταριά μοσχάρια! Καμμιὰ πεντακοσαριά ζευγάρια κοττόπουλα! Καμμιὰ διακοσαριά κεφαλοτύρια! Πέντ’-ἕξ τόνους φασόλια γίγαντες. Ὅγδόντα κιβώτια χαλβά. Καὶ καμμιὰ τριανταριά σακκιά πασσατέμπο γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα μας!...

— Καὶ θάχῃς ὄρεξι νὰ φᾶς τόσα πράγματα; τὸν ρωτάει ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος.

‘Ο νᾶνος μένει γιὰ λίγο

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος ἀρ.

συλλογισμένος:

— Βέβαια... Δίκηο έχεις!... Γι' αυτό πήρε και πέντ' ξένη κιούπια... μουστάρδα για την δρεξί!...

— Όμως ο Ποκοπίκο και κάτι άλλο θυμάται ξαφνικά:

— Βρέ νά πάρη ο διάβολος!...

— Τί τρέχει; ρωτάει ο μίστερ Χούλχ.

— Μὲ ἄδεια χέρια, μωρέ, θά πάω στη Ζουγκλάρα; Πρέπει ν' αγοράσω κι' ένα δώρο αξίας για τη Χουχούκα μου!

— Ο Γκαουρ είναι περίεργος:

— Δηλαδή; Τί λές νά τῆς πάρης;

— Μά κανένα... ξερολούκουμο!

— Ο θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς θγάζει, χαμογελῶντας, καὶ τοῦ δίνει δέκα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων δολλαρίων :

— Νά: Πᾶρε δέκα χιλιάδες ν' αγοράσης στήν ἀγαπημένη σου ἓνα κολλιέ!

— Ο νᾶνος ἀρπάζει τὰ δολάρια καὶ διατάζει ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους σωφὲρ τοῦ μεγάρου :

— Πάγαινε με, σὲ περικαλῶ στά... Κολλιετζήδικα!

Τὸ αὐτοκίνητο φρενάρει σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο χρυσοχοεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Ο Ποκοπίκο κατεβαίνει ἀγέρωχος καὶ διώχνει τὸν σωφὲρ :

— Πάγαινε στὸ καλὸ, τώρα!... Ἀμα σὲ ξαναχρειασῶ... νά 'ρθῆς!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν τε-

ράστια καὶ ἀστραφτερῇ θιτρίνα τοῦ Καταστήματος.

— Όμως οὔτε σ' αὐτὸ τὸ χρυσοχοεῖο, οὔτε καὶ σὲ τόσα ἄλλα ποὺ γυρίζει, καταφέρνει νά βρῇ τίποτα τῆς προκοπῆς...

— Όλα τὰ διαμαντένια καὶ μαργαριταρένια κολλιέ ποὺ τοῦ παρουσιάζουν, τοῦ φαίνονται φτωχὰ καὶ κακομοίρικα!

— Τοῦ λόγου μου, τοὺς λέει, γουστάρω κάτι πιὸ πλούσιο! Κάτι πιὸ φανταχτερό!... Μὲ ἀντιληθόσαστε, μάγκες;

Καὶ νά:

Τυχαιὰ στὴ γωνιά κάποιου δρόμου ἀντικρύζει ἓνα ἀμάξι μόνιππο. Σταματᾷ καὶ κυττάζει, γιὰ λίγο, τὸ ἄλλογο μὲ θαυμασμό!

— Ὑστερα, σηκώνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν ἀμαξᾶ ποὺ κάθεται σοβαρὸς στὴν ψηλὴ θέσι του. Καὶ κάτι τὸν ρωτάει...

— Ἐκεῖνος τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι πρὸς κάποια κατεύθυνσι.

Καὶ ὁ Ποκοπίκο, τὸ θάζει χαρούμενος στὰ πόδια πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Καθὼς προχωρεῖ, ἡ σκουριασμένη χατζάρα του σέρνεται καὶ θροντοκοπάει στὴν ἀσφαλτο :

— Ντράγκ - ντρούγκ !... Ντράγκ - ντρούγκ!...

Οἱ διαβάτες ποὺ πηγαίνονται, τὸν κυττάζουν καὶ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια!...

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ!

Τὴν τρίτη ἡμέρα — ἀπὸ τῆς μεγάλης ἀπόφασις ποὺ πῆρε ὁ

μίστερ Χούλχ — όλα είναι ξ-
τοιμα!

Κάτω στο λιμάνι της Νέας
'Υόρκης περιμένει, με τις μη-
χανές της σὲ κίνησι, ἡ πολυ-
τελής θαλαμηγός τοῦ θαθύ-
πλουτου Ἀμερικανοῦ.

"Ετσι, οἱ φίλοι μας, ἐπιβι-
θάζονται χαρούμενοι. Ὁ κα-
πετάνιος διατάζει νὰ τραθή-
ξουν τὶς ἀγκυρές! Καὶ τὸ τε-
ράστιο σκάφος ξεκινάει ἄρ-
γὰ γιὰ τὸ μακρινὸ κι' ὄνει-
ρεμένο ταξίδι!...

Ὁ καιρὸς εἶναι ὑπέροχος!
'Η θάλασσα μοιάζει μ' ἓναν

ἀπέραντο γαλάζιο καθρέφτη!
Ὁ Γκαούρ, ὁ Χούλχ καὶ ὁ
Ποκοπίκο, τὴν ἀποθαυμάζουν
ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα!...

Ξαφνικὰ ὁ θαθύπλουτος
'Αμερικανὸς κάτι θυμάται.
Καὶ ρωτᾷ χαμογελώντας τὸ
νᾶνο :

— Ἀλήθεια, τί ἔκανες; Δέν
μοῦ εἶπες, Ποκοπίκο...

— Τί, μπάρμπα-Κομπόδεμα;

— Ἀγόρασες τὸ κολλιέ γιὰ
τὴ Χουχού σου;

— Καὶ βέβαια, τ' ἀγόρασα!

— Μπράβο! Εἶναι καλὸ;

— Τὸ καλύτερο ποῦ ὄρηκα

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πιαστῇ σὰν λιοντάρι στὸ
μεγάλο δίχτυ. Οἱ ἄγριοι ἱθαγενεῖς ἐτοιμάζονται νὰ τὸν
κομματιάσουν.

στη Νέα Υόρκη!

— Μπά;! Καί σουφτασαν οί δέκα χιλιάδες δολλάρια;

— Καί μου περίσσεψαν κιόλας!

— Περίεργο! κάνει ό μίστερ Χούλχ. Πόσο τ' αγόρασες, έρε παιδί μου;

— Ο νάνος του άποκρίνεται σοβαρά :

— Μισό δολλάριο!

— Πώς;!

— Μισό δολλάριο, είπα! Κ' είναι μιá κολλιεδάρα τόσοση, μετά συγχωρήσεως! Πιό μεγάλη δέν γίνεται!

— Ο σεβάσιμος γέροντας ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Μισό δολλάριο; Χά, χά, χά!... Μά είναι ποτέ δυνατόν; Χά, χά, χά!... Καί ψεύτικο νάτανε δέν θα'χε τόσο!.. Χά, χά, χά!...

— Ο Ποκοπίκο παρεξηγιέται:

— Τί χαχανίζεις, κύριε Σεβάσιμ; — Άν δέν πιστεύς άνοιξε τά στραβά σου!

Κί' άμέσως, χώνοντας τό χέρι στο τομαρένιο παντελονάκι του, τραβάει καί θγάζει ένα τεράστιο κολλιέ..

Είναι φτιαγμένο από μεγάλες στρογγυλές κόκκινες, πράσινες, κίτρινες καί γαλάζιες χάντρες! Κάτω-κάτω καταλήγει σ' ένα τριγωνικό δερματένιο χαίμαλί. Με μικρά μπρούτζινα κουδουνάκια!

— Όρίστε! Αυτό είναι κολλιέ! κάνει μέ καμάρι ό νάνος.

Καί του έξηγει :

— Είδα νά τό φοράς μιá νούστη καί χαριτωμένη φούρα! Ρώτησα τόν άμαξά ά-

πό πιό χρυσοχοείο της τό είχε πάρει. Καί, μιá καί δυό, έτρεξα κι' αγόρασα κι' εγώ ένα ίδιο κι' άπαράλλαχτο της Χουχούκας μου!...

» Στο ίδιο Κολλιιετζήδικο πουλούσανε κι' ένα σωρό άλλα τέτοια κοσμήματα!... Μετάνιωσα πού δέν της πήρα καί μιá «λαιομαρίφ», τίποτα «χάμουρα» ή κανένα σαμάρι! Είχανε κάτι υπέροχα μοντελλάκια : Σαμάρ-λαστέξ, της τελευταίας μόδας!...

— Ο μίστερ Χούλχ ούτε άκούει πιá, ούτε καταλαβαίνει τίποτα. Έχει μείνει ξερός στην πολυθρόνα πού θρίσκεται!..

— Ο ιδιαίτερος προσωπικός γιατρός πού τόν άκολουθεί στη θαλαμηγό, φθάνει άλαφιασμένος. Τόν έξετάζει άνήσυχος:

— Καρδιακή προσβολή! ψιθυρίζει.

Κ' ενώ έτοιμάζει θιαστικός τά σύνεργα γιά νά του κάνη την πρώτη ένεσι, ρωτάει χαμένα:

— Γιατί; Πώς τόπαθε; Τί του συνέβη;

— Νά σου έξηγήσω του λόγου μου! του κάνει ό Ποκοπίκο. Είδε τό κολλιέ μου, κ' έμεινε κόκκαλο, ό φουκαράς! Καί μέ τό... δίκιο του, δηλαδή!

— Ο γιατρός κάνει στόν άναίσθητο γέροντα έnéσεις, έντριβές καί χίλια δυό άλλα γιατροσόφια...

Ευτυχώς ή κρίσι της καρδιάς του δέν ήταν θανατηφόρος. Καί σέ λίγο ό βαθύπλουτος Άμερικανός συνέρ-

χεται...

Ἄνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια του. Κυττάζει γύρω του χαμένα... Τὸ γεροντικό πρόσωπό του εἶναι κίτρινο σάν τοῦ νεκροῦ.

Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή τὸ θολὸ βλέμμα του πέφτει πάλι στὰ χέρια τοῦ νάνου. Ἀντικρύζει ξανά τὸ ἀπερίγραπτο ἀλογοκολλιέ του. Καὶ ξεσπάει σὲ καινούρια ἀκράτητα γέλια:

Ὡσπου, σὲ λίγες στιγμές, ξαναγέρνει στὴν πολυθρόνα του ἀναίσθητος.

— Δεύτερη καρδιακὴ προσβολή! μурμουριζει σοδαρός ὁ Ποκοπικό! Στὴν τρίτη — μὲ τὸ καλὸ — θά τὸν... κληρονομήσουμε!

Ὁ Γκαούρ θυμώνει! Ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νάνου τὸ πολύχρωμο κολλιέ. Θέλει νὰ τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα.

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει σάν γουρουνόπουλο πού τὸ σφάζουν:

— Μήρηη!... Μὴ ζηλιάρηη!... Νὰ μὴ δῆς ἀνθρώπο νὰ προκόψῃ!...

Ὁ Γιάτρος κάνει τώρα κι ἄλλες ἐνέσεις, ἐντριβές, κι ἄλλα γιαιτροσόφια στὸν θαθύπλουτο Ἀμερικανό.

Ὁ νᾶνος πού βλέπει τίς ἀπεγνωσμένες προσπάθειές του νὰ τὸν κρατήσῃ στὴ ζωὴ, στενοχωριέται:

— Βρὲ ἄσε τὸν ἀνθρωπάκο ν'... ἀναπαυτῇ! Τῇ... διαθήκη του μιὰ φορὰ θά τὴν ἔχει κάνει!

Ο ΚΑ'Υ·ΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ.

Ὅμως ἡ φαντασία μας τρέχει πολὺ πιδ γρήγορα ἀπ' τὴ θαλαμηγὸ τοῦ μίστερ Χούλχ..

Ἔτσι, ἄς ἀφήσουμε πίσω μας τὸ πλούσιο καράβι. Καὶ ἄς διασχίσουμε πετώντας τὸν ἀτέλειωτο ὠκεανό!

Καὶ νά: Φθάνουμε στὴν πολυαγαπημένη μας Ζούγκλα. Τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας μᾶς προσγειώνουν ἔξω ἀπὸ τὴ γνύριμη σπηλιά τοῦ Ταρζαν...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ νὰ θρίσκει στὴν ἴδια καὶ χειρότερη κατάσταση: Μελαγχολικός, στεναχωρημένος, ἀνήμερος καὶ μὲ συνεχῶς θουρκωμένα τὰ μάτια!...

Μαραζώνει, ὁ ἄμοιρος, ἀπὸ τὸν μεγάλο κι ἀγιάτρευτο καὶ ὁμό του. Ἀπὸ τίς φοβερές τύψεις πού νιώθει στὴ συνείδησίν του!...

Τὸ μεγάλο κακὸ πού ἔκανε στὸν Γκαούρ, στιγμή δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ!

Ἐνα σωστὸ κουρέλι ἔχει καταντήσῃ πιά, ὁ ἄλλοτε περήφανος καὶ τρομερὸς Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!

Λυώνει ζωντανός, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὁ δυστυχισμένος! Λυώνει χωρὶς νύχτη πεθάνῃ! Χωρὶς νὰ μπῇ σὲ τάφο!...

Ἔτσι, μιὰ ἄγρια νύχτα — μὲ θύελλα καὶ τρομακτικὸς κεραυνούς — πού στριφογυρίζει ἐξάγρυπνος στὰ στρωσίδια τῆς σπηλιάς του, παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφασι...

Καὶ νᾶτος: Σηκώνεται σιγά - σιγά καὶ ἀθόρυβα... Βγαίνει κρυφὰ σὰν τὸν κλέφτη ἀπὸ τῆ σπηλιάς του. Καὶ γλυστράει σὰν φάντασμα στὸ πυκνὸ μαῦρο σκοτάδι. Χάνεται στὸ κακὸ καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς τραγικῆς αὐτῆς νόκτας!

Παίρνει διασπικὸς κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή.

.....
Τέλος φθάνει κάποτε στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου θουνού. Στὴν περήφανη κορφῇ του ἔχουν στήσει τρελλὸ χορὸ οἱ μανιασμένοι κεραυνοί!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας σκαρφαλώνει μ' ἀφάνταστες δυσκολίες τὰ θρεμμένα τρομακτικὰ θράχια. Τὸ ψυχικὸ μαράζι ἔχει κάνει τώρα λιγοστὲς τὶς δυνάμεις καὶ τὸ κουράγιο του...

Ὡσπου φθάνει ἐξαντλημένος στὴν πέτρινη σπηλιά πού βρίσκεται στὴν κορφῇ!...

Σταματᾷ μπροστὰ στὸ ἀνοιγμά της καὶ φωνάζει σιγά:

— Ταταμπού!... Μὴ φοβηθῆς... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν!

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα, ἂν καὶ εἶναι ξύπνια, ἐαφνιάζεται. Καὶ καθὼς πετιέται ὀρθή, ρωτᾷ ἀνήσυχη, τραβώντας τὸ μαχαίρι της:

— Ἐσὺ;! Ἐσὺ Ταρζάν; Καὶ τί ζητᾷς ἐδῶ τέτοια ὥρα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Καὶ τὴν καθησυχάζει:

— Ἦρθα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω. καλὴ μου Ταταμπού!... Φεύγω γιὰ τὴ μακρυνὴ Ἀμε-

ρική! Τὸν κόσμον θὰ χαλάσω γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὸν ὑπέροχον Γκαούρ! Τὸν ἀγαπημένο «ἀδελφὸ» μου! Νὰ τὸν φέρω πίσω στὴ Ζούγκλα. Κ' ὕστερα ἄς πεθάνω!...

Ἡ πανώρια Κόρη γονατίζει ἀμέσως μπροστὰ του. Κ' ἐνῶ στὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της ξεσπάει φοβερὴ νεροποντὴ, τὸν θερμοπαρκαλαίει

— Λυπήσου με, Ταρζάν!... Πᾶρε με κ' ἐμένα μαζί σου! Δὲν ἀντέχω πιά νὰ ζῶ μονάχη ἐδῶ. Χωρὶς τὸν ἀγαπημένο μου σύντροφο!... Πᾶρε με μαζί σου γιατί θὰ τρελλαθῶ!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὴν κυττάει μὲ ἀνείπωτη συμπόνια. Ὅμως ἀρνιέται:

— Ἀδύνατον!... Μὴ μοῦ ζητᾷς μιὰ τέτοια χάρι, καλὴ μου Ταταμπού!... Ἄν σέ πάρω μαζί μου ἡ Τζέιν θὰ γίνῃ θεριὸ ἀνήμερο!... Θὰ φανταστῇ πὼς ἀγαπιόμαστε! Πὼς φεύγουμε μακριὰ γιὰ νὰ παντρευτοῦμε!... Καὶ τὸν ἄγριο θυμὸ της θὰ τὸν ξεσπάσῃ στὸ ἄθῳ παιδί μου! Εἶναι ἱκανὴ νὰ τοῦ κἀνὴν μεγάλο κακὸ!... Ἡ σκληρὴ καρδιά της θαστάει καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ ἀκόμα. Νὰ τὸ σκοτώσῃ γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ!...

Κι ἀναστενάζοντας πονεμένα, συνεχίζει:

— Μείνε λοιπὸν καλύτερα ἐδῶ... Καὶ μὴ στεναχωριέσαι... Γρήγορα θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὸν πολυαγαπημένο σου σύντροφο!... Στὴν Ἀμερικὴ ἔχω

πολλὰς καὶ ἰσχυροὺς φίλους. Θὰ κάνουν τ' ἀδύνατα - δυνατὰ γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ τὸν θρῶ!...

Ἡ πανήρεια Ἑλληνίδα κλαίει τώρα μὲ σπαρακτικὰ ἀναφυλλητά...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀφήνει νὰ χορτάσῃ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου τῆς... Καὶ ξαναθυγαίνει ἀργὰ ἔξω στὸ κακὸ καὶ στὸ χαλασμό ποὺ γίνεται...

Κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ θουνοῦ... Φθάνει, ὅστερ' ἀπὸ ἀμέτρητους κινδύνους, κάτω... Καὶ παίρνει τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ μακρυνὸ Μεγάλο Λιμάνι!...

Καθὼς προχωρεῖ ἀμέτρητοι κεραυνοὶ πέφτουν γύρω του. Πάνω στὶς κορφές τῶν κοντινῶν δέντρων.

— Θεέ μου ψιθυρίζει σὰ νὰ προσεύχεται. Στείλε κ' ἓναν θανατερό κεραυνὸ νὰ βρῇ τὸ κεφάλι μου! Μονάχα ἔτσι θὰ πάρῃ ἓνα εὐτυχισμένο τέλος τὸ φρικτὸ καὶ ἀβάστακτο μαρτύριο τῆς ζωῆς μου!...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μὰ ἡ πορεία τοῦ Ταρζάν μέσα στὴν τραγικὴ αὐτὴ νύκτα, δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ τελειώσῃ ἥσυχῃ...

Στὸ δρόμο μὰ μεγάλη συμφορὰ τὸν περιμένει.

Κα νά: Κατὰ τὰ χαράματα περνάει ἀπὸ κάποια ἀπόμερη καὶ ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας...

Οἱ Ἰθαγενεῖς τὴ λένε «Γκούρ σεβάρχ» ποὺ θὰ πῇ: Καταραμένη χώρα!

Ἐκεῖ ζοῦν ἄγριοι μαῦροι καννιβάλοι. Ἀπαίσιοι ἀνθρωποφάγοι!

Ἀρχηγὸς τους εἶναι ὁ φοβερὸς Δαγκάρ! Ἕνας τερατόμορφος καὶ τρομακτικὸς φύλαρχος ποὺ μισεῖ θανάσιμα τὸν Ταρζάν.

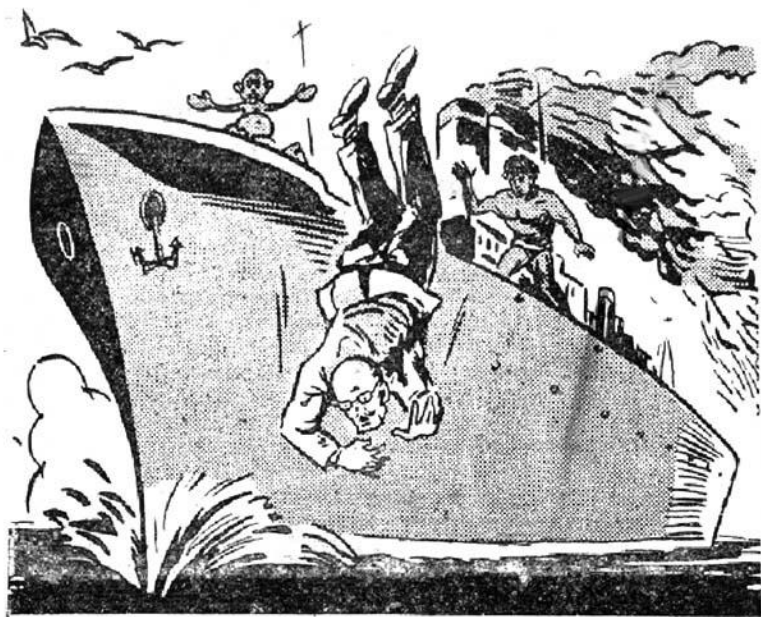
Ἀμέτρητες φορὲς ἔχει κάνει μὲ τοὺς ἀραπάδες του ἐπιδρομὲς στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ζητοῦσε νὰ ἐξοντώσῃ κι αὐτὸν καὶ ὁλόκληρὴ τὴν οἰκογένειά του!

Ὅμως πάντοτε κάποιος θρὶσκόταν γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γκαοῦρ... Καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔτρεχε πρόθυμα νὰ τὸν βοηθήσῃ...

Κτυπιόταν σαν μανιασμένο λιοντάρι μὲ τὸν Δαγκάρ καὶ τοὺς ἄγριους καννιβάλους του. Σκορποῦσε ἀνάμεσά τους τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό!... Καὶ κατάφερνε πάντα νὰ τοὺς διώχνῃ ἀποδεκατισμένους. Νὰ σώζῃ ἀπὸ θέθαισιν καὶ φρικτὸ θάνατο τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν καὶ τὸν Μπέιμπι!...

Ὅμως τώρα, ἀλλοίμονο, ὁ ἀτρόμητος μελαψὸς γίγαντας θρίσκει μακριὰ. Πολὺ μακριὰ! Καὶ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει ἀπομείνει χωρὶς προστατὴ! Χωρὶς σωτήρα!...

Ἔτσι, καθὼς κατὰ τὰ χαράματα περνάει ἀπὸ τὴν «Καταραμένη» περιοχὴ, κάποιος ἀπὸ τοὺς καννιβάλους τοῦ τρομεροῦ Δαγκάρ, τὸν βλέ-

‘Ο ‘Αμερικανὸς Κροῖσος—πιωμένος καθὼς εἶναι—παραπατάει σὲ μιὰ στιγμή Καὶ γκρεμίζεται στὴ θάλασσα.

πει.

Καὶ τρέχοντας, σὰν τρελλός, φθάνει ἀλαφιασμένος στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ τερατόμορφου ἀρχηγοῦ του:

— ‘Ο Ταρζάν, ὁ Ταρζάν! τοῦ λέει ξεψυχισμένα ἀπὸ τὸ λαχάνισμα.

— Τί; Τί τρέχει; ρωτάει ὁ ἀρχικαννιθάλος.

— ‘Ο Ταρζάν θὰ περάσῃ σὲ λίγο ἀπὸ τὸ χωριὸ μας!...

— Εἶναι μονάχος;

— Ναί!... Καὶ φαίνεται κουρασμένος καὶ ἀνήμπορος! Προχωρεῖ ἀργά, σέρνοντας τὰ ποδάρια του σὰ νᾶναι ξ-

τοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω!..

‘Ο ἀπαίσιος φύλαρχος πετιέται ὀρθός. Τὰ θαβουλωμένα σκοτεινὰ μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς ἀγρίας χαρᾶς!

— Γρήγορα, οὐρλιάζει στοὺς ἀνθρωποφάγους του. Φέρτε γρήγορα τὸ πιδ χοντρό καὶ γερό δίχτυ μας... Κ’ ἐλάτε μαζί μου!...

Σὲ λίγο ἕνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ καννιθάλους τῆς φυλῆς του τὸν ἀκολουθοῦν. Μαζὶ τους κουβαλᾶνε κ’ ἕνα παράξενο δίχτυ. ‘Απ’ αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ πιάνουν ζωντανὰ τὰ φοβερά λιοντά-

ραί!...

Ὁ τερατόμορφος Δαγκάρ ξέρει τὸ μονοπάτι πού θ' ἀκολουθήσει περνώντας ὁ Ταρζάν.

Καί μόλις φθάνουν ἐκεῖ, διατάζει τῶς ἀραπάδες του :

— Σκαρφαλώστε στὰ γύρω δέντρα... Τεντώστε καλά τὸ δίχτυ πάνω ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Καί νὰ εἰστε ἔτοιμοι!...

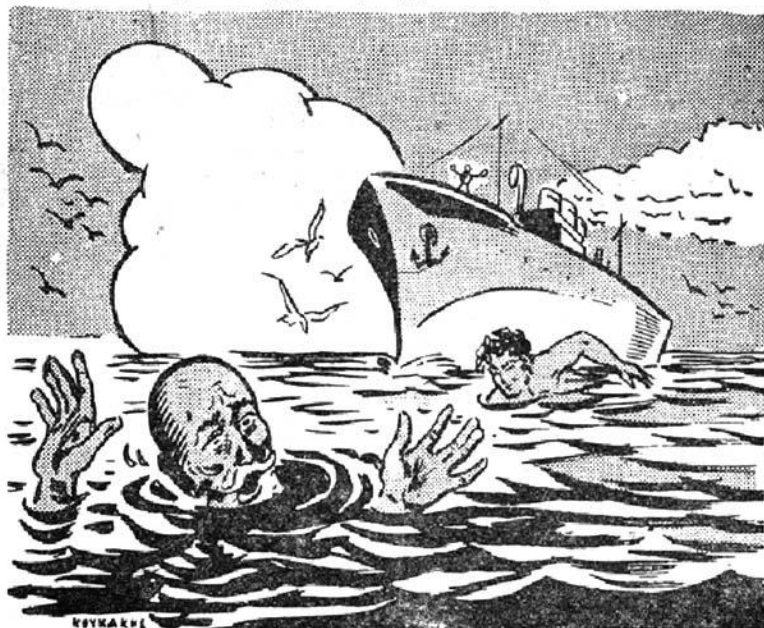
Μὲ θιάσι τώρα κι αὐτὸς κρύβεται στὸ στενὸ κούφωμα κάποιου κοντινοῦ κορμοῦ.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καί ἀνύποπτος ὁ Ἄρχοντας

τῆς Ζούγκλας φθάνει στὸ σημεῖο αὐτό...

Ὁ ἀρχικαννίβαλος γνέφει στοὺς ἀνθρωποφάγους του, Κ' ἐκεῖνοι ρίχνουν ἀμέσως τὸ τεντωμένο δίχτυ!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας θρίσκει-ται ξαφνικά, καί χωρὶς νὰ τὸ περιμένη, μπερδεμένος μέσα στὰ χοντρά καί γερά του χορτόσχοινα. Ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγῃ καί νὰ λευθερωθῇ... Ὅμως τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ... Ἐχει πιασθῇ αἰχμάλωτος στὸ δίχτυ σὰν θειρί!...

ΚΟΥΚΑΚΗΣ

Ὁ ὑπέρχος Ἕλληνας γίγαντας κάνει, σὰν τρελλός, βουτιά γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄμοιρο γέροντα πού χαροπαλεύει στὰ βαθειὰ νερά.

Οι στιγμές που περνάει ο άμοιρος Ταρζάν είναι αφάνταστα τραγικές! Οι άνθρωποφάγοι χορεύουν και αλαλάζουν, με άγρια χαρά, γύρω του.

Ο λευκός γίγαντας ούρλιαζε με λύσσα! Και κτυπιέται σαν τρελλός για να λυτρωθεί από τ' αγκάλιασμα του τρομερού διχτυού. Πασχίζει με υπεράνθρωπες δυνάμεις να σπάσει τα σχοινιά! Και λεύθερος να χυθεί να σπαράξει τους κακούργους αντιπάλους του!...

Ταυτόχρονα ο τερατόμορφος Δαγκάρ χύνεται σαν πεινασμένο θηρίο πάνω του. Ζητάει μ' ένα μαχαίρι να καρφώσει την καρδιά του!

Οι άλλοι κανίβαλοι ακολουθούν το παράδειγμα του αρχηγού τους. Τραβάνε κι αυτοί τις χατζάρες τους. Κι δλοι μαζί χύνονται να κομματιάσουν τον αίχμαλώτο λευκό γίγαντα.

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει: οι στιγμές που περνάει είναι οι τελευταίες της άχαρης και μαρτυρικής ζωής του. Καμιά ελπίδα δεν του μένει πιά!...

Μά να: Ο παντοδύναμος Θεός της Ζούγκλας και όλου του Κόσμου τον λυπάται. Δεν τον αφήνει να χαθεί...

Ξαφνικά μια αφάνταστα δυνατή φωνή σχίζει τον αέρα:

— Ο Γκαούουουουου!...
"Ερχεται ο Γκαούουουουου!..."

Οι άγριοι κανίβαλοι, κι αυτός ακόμα ο τρομερός Δαγκάρ, ξαφνιάζονται! Τρομάζουν! Παθαίνουν Πανικό!...

Ο Γκαούρ είναι γι' αυτούς

ο φοβερός δαίμονας. Το άνημερο θηρίο που καμιά δύναμη δεν μπορεί να το δαμάσει! Ο τρομακτικός γίγαντας που σκορπίζει με το ρόπαλό του τον όλεθρο και το χαμό!

Και ξέρουν καλά τί θα συμβεί αν ο «Χάρος» αυτός παρουσιαστεί ξαφνικά μπροστά τους. Φρικτή και μαύρη συμφορά τους περιμένει!

"Ετσι λοιπόν, και τρέμοντας από το φόβο τους, στιγμή δεν αφήνουν να χαθεί: Παρατάνε μέσα στο δίχτυ το μελλοθάνατο θύμα τους και το θάζουν στα πόδια πανικόβλητοι. Τρέχουν αλαφιασμένοι να σωθούν από τον τρομερό «Δράκο» που καταφθάνει.

Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές και ο Ταρζάν ακούει ανάλαφρο ποδοβολητό να πλησιάζει. Ταυτόχρονα στ' ατύχια του άνηχεϊ η ίδια γνώριμη φωνή. Αυτή που πριν λίγο τον είχε σώσει. Και την ακούει να του λέει:

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ!

Και τώρα, ως ξεδιπλώσουμε πάλι τις μεγάλες κι ανάλαφρες φτερούγες της φαντασίας μας...

Και να: Σε μία στιγμή μονάχα, ξαναγυρίζουμε στην απέραντη θάλασσα της Αμερικής.

Ο μίστερ Χούλχ, ο Γκαούρ και ο Ποκοπίκο — όπως ξέρουμε — ταξιδεύουν με την πλούσια θαλαμηγό. Η πλήρη της κυττάζει κατά τη μακρινή Αφρική...

Τό ταξίδι, γιά μερικὲς ἡμέρες εἶναι ἥσυχο καὶ χαρούμενο!...

Ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικανός εἶναι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν Ποκοπικό. Ὁλο παίζει ἀστειεύεται καὶ γελάει μαζί του. Σά νᾶναι κι αὐτὸς ἓνα παιδί!...

Ὁ νᾶνος τὸν ἔχει ξαναθαφτίσει κιόλας. Τοῦχει ἀλλάξει τ' ὄνομα. Τὸν λέει «μίστερ Χάχας»!

Καὶ ὁ Χούλχ δὸς' του καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια ἀκούγοντας τ' ἀτέλειωτα χωρατὰ καὶ τὰ στιχάκια του.

Ὁ ἰδιαιτέρος γιαντρός του τὸν μαλλώνει συνεχῶς:

— Δὲν κάνετε καθόλου καλά, Μίστερ!... Αὐτὰ τ' ἀτέλειωτα γέλια κουράζουν ἐπικίνδυνα τὴν ἀδύνατη καρδιά σας!... Μὴ ξεχνάτε πὼς πάθατε δυὸ ἀλλεπάλληλες καρδιακὲς προσβολές!... Ὁ μεγάλος Θεὸς θέλησε νὰ σωθῇτε. Ἄν πάθετε καὶ τρίτη φοβοῦμαι πὼς θὰ εἶναι ἡ τελευταία.

Ὁ μίστερ Χούλχ καθόλου δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τίς ἀπαίσιόδοξες προβλέψεις τοῦ γιαντροῦ του. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο πάντα κέφι τὸν καθησυχάζει:

— Μὴν ἀνησυχῆς, γιαντρέ!.. Θὰ ἦταν μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα νὰ θρῶ τὸ θάνατο γελῶντας!...

Κι ὁ νᾶνος πού τὸν ἀκούει μурμουρίζει:

— Φυσικά: Τέτοιος... μίστε Χάχας πὺ εἶσαι!

.....
Κάποιο ἀπομεσήμερο, μετὰ

ἀπὸ ἓνα πλούσιο γεῦμα στὴν τραπεζαρία τῆς θαλαμηγοῦ, ὁ Χούλχ, ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπικό ἔχουν ἀνέβει στὸ κατὰστρωμα...

Ὁ νᾶνος ἔχει μεγάλο κέφι. Καὶ κάνει ἀτέλειωτα χωρατὰ στὸν βαθύπλουτο Ἀμερικανό.

— Στὴ Ζουγκλία πὺ θὰ πᾶμε, δὲν μοῦ τὴ γλυτώνεις! τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή.

— Τί; Θὰ μέ... δολοφονήσης; ρωτᾷ γελῶντας ὁ Χούλχ.

— Ὁχι. Θὰ σέ... παντρέψω! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό! Κ' ἔχω γιὰ σένα μιὰ νυφούλα, σὰν τὰ κρῦα νερά! Σὰν τὰ «ψυχρὰ ὕδατα» πὺ λένε οἱ γραμματισσοῦμενοι.

— Εἶναι νέα; ρωτᾷ γελῶντας ὁ Ἀμερικανός.

— Μωρό!

— Μορφωμένη;

— Διπλωματοῦχα!

— Ὁραία;

— Κούκλα!

— Καὶ πὼς τὴ λένε;

— Χούλχα! Ταιριάζετε καὶ στὰ ὀνόματα : Χούλχος ἐσύ, Χούλχα ἐκείνη!

Ὁ Γκαοῦρ ἐξηγεῖ στὸν Ἀμερικανό τί εἶναι ἡ Χούλχα. Καὶ ὁ σεβάσμιος γέροντας κρατᾷ τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλια!

— Ὡστε μ' αὐτὴ τὴν κοκαλιάρα κα φαφούτα γρηὰ θέλεις νὰ μέ παντρέψης, παληόπαιδο; λέει γελῶντας στὸν Ποκοπικό. Καὶ κάνει νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ τοῦ «τίς θρέξῃ» τάχα!

Ἐκεῖνος, ὅμως, σθέλτος καθὼς εἶναι, τοῦ ξεφεύγει.

Κι αρχίζει νά τρέχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ στοῦ κατάστρωμα. Ἐνῶ ὁ Ἀμερικανὸς τὸν κυνηγáει χαχανίζοντας!

— Στάσου νὰ σὲ πιάσω, παληομασκαρά!... Χά, χά, χά! Στάσου καὶ θά σοῦ δείξω ἐγώ!... Χά, χά, χά!...

Ἔτσι, ὁ Ποκοπικό καὶ ὁ Χούλχ ἀρχίζουν ἐν' ἀτέλειωτο κυνηγητὸ στοῦ κατὰστρωμα.

Ὁ νᾶνος τοῦ φωνάζει:

— Ἄν καταφέρῃς, μίστερ Χάχα, νὰ μὲ πιάσης, θά σοῦ πάρω ἕνα κολλιῆ σάν τῆς Χουχούς. Μὲ χαϊμαλὶ καὶ κουδου νάκια!...

Ὁ θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς ἔχει φάει πολὺ αὐτὸ τὸ μεσημέρι. Ἐχει πιεῖ καὶ κάμποσα ποτήρια σαμπάνια. Καί, φυσικά, θρίσκεται στὰ κέφια.

Ἔτσι, τὸ θάζει πείσμα νὰ πιάσῃ τὸν Ποκοπικό. Δώστου λοιπὸν καὶ τὸν κυνηγáει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μὰ ὁ διαβολεμένος νᾶνος ὅλο καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφεύγῃ.

Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή σκαρφαλώνει στὴν πλατεῖα κουπα στὴ τῆς θαλαμηγοῦ:

— Ἄν μπορῆς πιάσῃ με τοῦ φωνάζει.

Ὁ μίστερ Χούλχ, σὰ νάχη ξανανειώσῃ ἀπὸ τὰ γέλια, κάνει ἕνα σάλτο. Καί θρίσκεται κι αὐτὸς ὀρθὸς πάνω στὴν κουπαστῇ. Ἔτσι, ἀρχίζουν ἕνα καινούριο κυνηγητὸ τώρα, πάνω σ' αὐτήν.

Ὡμως ὁ Ποκοπικό, ξαναπηδάει ξαφνικά στοῦ κατὰστρωμα. Κι ὁ Ἀμερικανὸς, πού τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπλώνε τὰ χέ-

ρια του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ, χάνει τὴν ἰσορροπία του... Γέρνει πρὸς τὰ ἔξω καὶ γκρεμίζεται στ' ἀφρισμένα νερά τῆς θάλασσας!

Ὁ Ποκοπικό θάλει με φρικτὴ τὸ κακὸ ποῦ γίνηκε. Καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Βοήθειασα!... Ὁ μπάρμαπα Τέτοιος ἔπεσε στὴ θάλασσα! Θά βραχῇ!...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τίς φωνές του. Τρέχει σάν τρελλὸς πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ θρίσκεται ὁ νᾶνος. Καί μ' ἕνα σάλτο βουτάει κι αὐτὸς στὰ νερά. Ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸν Χούλχ!...

Στὸ μεταξὺ δλόκληρη ἡ θαλαμηγὸς βρίσκεται ἀνάστα τη!.

Ὁ Καπετάνιος ρίχνει γρήγορα μιὰ μεγάλη θάρκα μὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ πληρώματος. Ἀνεβάζει ἐπάνω καὶ τοὺς δυο.

Ὡμως ἀλλοίμονο!... Ὁ θαθύπλουτος Ἀμερικανὸς οὔτε γελάει, οὔτε ἀνασαίνει πιά!...

Δακρυσμένος ὁ γιατρὸς τοῦ караθιοῦ πιστοποιεῖ τὸ θάνατό του:

— Βρέθηκε ξαφνικά στὴν κρύα θάλασσα λίγο μετὰ τὸ φαγητό! Τὸ στομάχι του ἦταν γεμάτο. Καί ἡ ἀδύνατη καρδιά του δὲν ἀντέξε στοῦ δυνατοῦ σόκ! Ἐπαθε συγκοπή!

Ὁ Πλοίαρχος τῆς θαλαμηγοῦ δίνει ἐντολὴ νὰ τοποθετηθῇ τὸ πτώμα σὲ μιὰ ἀπόμερη καμπίνα. Καὶ διατάζει ἀμέσως τὸν τιμονιέρη: Ἄλλαγή πορείας!... Ἐπιστροφή

Ξαφνικά μιὰ δυνατὴ φωνὴ σχίζει τὸν ἀέρα :

— **Ὁ Γκαούρ ! . Ἔρχεται ὁ Γκαούρ ! . .**

Οἱ μαῦροὶ ἰθαγενεῖς παρατῶνε ἀμέσως τὸ θῦμα τοὺς φκαη :
βάζουν τρομοκρατημένοι στὰ πόδια.

ὀλοταχῶς στὴ Νέα Ὑόρκη ! .

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν ἀκούει, μουρμουρίζει :

— Τώρα μάλιστα ! Τὴν κάναμε ἀπὸ κοῦπες !

Ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους τραβάει ἀμέσως παράμερα τὸ μελαψὸ γίγαντα. Καὶ τοῦ σφίγει πένθιμα τὸ χέρι :

— Τὰ συλλυπητήριά μου, μίστερ Γκαούρ ! . . . Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἰσαστε ὁ πλουσιώτερος **ἀνθρώπος τῆς Ἀμερικῆς !** Ὁ Χούλχ σὺς εἶχε κάνει γενικὸ κληρονόμο του.

Καὶ συνεχίζει :

— Ἐλπίζω, μίστερ Γκαούρ νὰ μὴ ξεχάσετε τοὺς καλοὺς φίλους τοῦ μακαρίτη . . . Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ θαλαμηγός ! Ἄν μοῦ τὴ χαρίσετε θὰ εἰσαστε ἴσυχος ἀπὸ κάθε πλευρά . . .

Καὶ τελειώνει προσθέτοντας χαμηλόφωνα :

— Κανένας δὲν θὰ μάθῃ τίποτα ! . . .

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν πολυκαταλαβαίνει τὸν ἐκβιασμό του. Ὅμως τοῦ ἀπο-

κρίνεται με θυμό:

— "Όχι!... Τίποτα δὲν θὰ κρατήσω ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ Χούλχ!... Τὰ πάντα ἀνήκουν στοὺς συγγενεῖς του! Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας ξένος! Πολὺ περισσότερο λοιπὸν δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ χαρίζω! Κατάλαβες;

Ὁ Πλοίαρχος στραβομουτσουιάζει. Κάνει ὅμως θαθεῖα ὑπόκλισι:

— "Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, μίστερ Γκαούρ! Καὶ παρατῶντας τον, ἀνεβαίνει στὴ γέφυρα. Καθὼς προχωρεῖ, μουρμουρίζει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Πολὺ καλά, κύριε! Πολὺ καλά!...

Περνᾶνε πάλι μερικὲς ἡμέρες...

Ἡ θαλαμηγὸς φθάνει τώρα στὴ Νέα Υόρκη. Ρίχνει ἀγκυρά στὸ μεγάλο καὶ πολυθόρυβο λιμάνι.

Ἀστυνομικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τοῦ λιμεναρχείου ἀνεβαίνουν στὸ σκάφος γιὰ τὸν συνηθισμένον ἔλεγχο.

— Ὁ Χούλχ εἶναι νεκρός! δηλώνει ὁ Καπετάνιος.

Κι ἀμέσως δείχνει τὸν Γκαούρ:

— Παρακαλῶ νὰ συλληφθῇ! προσθέτει. Εἶναι ὁ δολοφόνος! Αὐτὸς μετὰ τὸ νῆο συντροφὸς του, ἔρριξαν στὴ θάλασσα τὸν δυστυχισμένον γέροντα. Τὸν ἐπνίξαν γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσουν!...

Ὁ Ποκοπ'κο ἀκούει τὴν τρομερὴ κατηγορία καὶ γίνεται κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι:

— Ἐ ρε πλάκα ποὺ θὰ

σπάσουμε πάλι! ψιθυρίζει χαμένα!

Τ' ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ!

Καὶ τώρα, ἄς ξαναθρεθοῦμε γιὰ λίγο στὴ Ζούγκλα.

Θυμόσατε θέβαια τί εἶχε συμβῇ:

Οἱ καννίβαλοι τοῦ τερατομορφου Δαγκάρ κατάφεραν νὰ πιάσουν στὸ δίχτυ τὸν Ταρζάν. Κ' ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὸν κομματιάσουν μετὰ τὴν χατζάρες τους!

Ὅμως ξαφνικὰ μιὰ ἀφανταστα φωνὴ εἶχε φθάσει στ' αὐτιά τους:

— Ὁ Γκαούουουουρ!...

"Ερχεται ὁ Γκαούουουουρ!...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι πανικόβαλλονται. Τοὺς εἶδαμε νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦνε!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σώζεται ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Μὰ δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς. Ἐν' ἀνάλαφρο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Καὶ ἡ ἴδια γνῶριμη φωνὴ φθάνει στ' αὐτιά του:

— Μὴ φοβᾶσαι Ταρζάν. Δὲν θὰ πάθης κακὸ!... Ὁ Γκαούρ ὅταν θρυσκόταν ἐδῶ, σ' ἔσωζε!... Μὰ καὶ τώρα ποὺ λείπει, σέ προστατεύει!... Μονάχα τ' ὄνομά του φώναξα!... Καὶ οἱ ἄγριοι καννίβαλοι ἀκόμα τρέχουν!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει καὶ κυττάζει κατὰ πλῆκτος: Μπροστά του ἔχει φθάσει καὶ στέκεται περήφανη

ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Κόρη !
Ἡ ὑπέροχη Ταταμπού !

— Ἐσύ; ψιθυρίζει χαμένα ὁ
λευκὸς γίγαντας. Πῶς θρέθη-
κες ἐδῶ;

Ἐκείνη τοῦ ἐξηγεῖ:

— Σὲ παρακολούθησα Ταρ-
ζάν! Σὲ πῆρα τὸ κατόπι φεύ-
γοντας ἀπὸ τὸ θουνό μας! Πῆ-
ρα τὴν ἀπόφαισι νὰ κατέβω κι'
ἐγὼ στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Νὰ
τρυπώσω κρυφὰ στὸ ἀμπάρι
τοῦ καραβιοῦ πού θὰ ταξί-
δευες κι' ἐσύ. Νὰ φθάσω μαζί
σου στήν, ἀγνωστὴ γιὰ μένα,
Ἀμερικὴ. Νὰ με βοηθήσης νὰ
ξαναβρῶ τὸν χαμένο σύντροφο
τῆς καρδιάς μου!

Ἀμέσως τραβάει ἀπὸ τὴ ζώ-
νῃ τὸ φονικὸ μαχαίρι τῆς. Καὶ
κόβει μερικὰ χορτόσχοινα τοῦ
διχτυοῦ. Λευθερώνει τὸν Ταρ-
ζάν!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
πετιέται γρήγορα ὀρθός. Κυτ-
τάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό
τὴν ἀτρόμητη κοπέλλα.

— Σ' εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει.
Μοῦσωσες καὶ πάλι τὴ ζωὴ!...

Ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ σὲ πάρω
μαζί μου! Τὸ καλύτερο ποῦ-
χεις νὰ κάνης εἶναι νὰ ξαναγυ-
ρίσης στὸ θουνό σας...

Τὰ ὁμορφα μαυροπράσινα
μάτια τῆς Ταταμπού θουρκώ-
νουν. Καὶ γυρίζοντας ἀργά,
φεύγει πρὸς τὴν ἀνατολὴν...

Ὁ Ταρζάν μένει, γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀκίνητος καὶ θαθεῖα
συλλογισμένος. Τέλος, ἀλλά-
ζοντας ἀπόφαισι, μουρμουρίζει:

— Ὁχι!... Δὲν πρέπει νὰ
φύγω ἀκόμα γιὰ τὴν Ἀμερι-
κὴ!... Ὁ τρομερὸς Δαγκάρ
καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι του, σί-

γουρα θὰ κάνουν ἐπίθεσι τώ-
ρα στὴ σπηλιά μας. Ἐχῶ λοι-
πὸν ὑποχρέωσι νὰ θρίσκομ' ἐ-
κεῖ. Νὰ προστατέψω καὶ νὰ
σώσω τοὺς δικούς μου!...

Καὶ ξεκινάει ἀμέσως παίρ-
νοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ
δύσι πού θρίσκεται ἡ σπηλιά
του...

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ!...

Ἄς παρακολουθήσουμε τώ-
ρα τὴν πονεμένη «Κόρη τῆς
Ζούγκλας». Τὴν εἶδαμε νὰ
φεύγει, μὲ θουρκωμένα μάτια.
Νὰ παίρνῃ κατεύθυνσι πρὸς
τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό...

Δὲν ἔχει προχωρήσει ὅμως
πολύ. Ξαφνικὰ κάτι συλλογιέ-
ται καὶ σταματᾷ...

Μένει στὸ σημεῖο αὐτό, γιὰ
λίγο, ἀκίνητη καὶ ἀναποφάσι-
στη. Τέλος, ψιθυρίζει σὰ νὰ
κουθενιάζει μὲ τὸν ἑαυτὸ
τῆς :

— Ὁχι!... Τί θὰ ξαναγυρί-
σω νὰ κάνω στήν ἔρημῃ κι' ἄ-
χαρη πιά σπηλιά μας; Ὁ Ταρ-
ζάν δὲν δέχεται μὲ κανένα
τρόπο νὰ με πάρῃ μαζί του
στήν Ἀμερικὴ!... Πρέπει λοι-
πὸν νὰ πάω ἐκεῖ μονάχη μου!
Εἶναι μεγάλο ἔγκλημα πού ἐ-
ξακολουθῶ νὰ μένω στὴ Ζούγ-
κλα. Ὅταν ὁ ἀγαπημένος μου
θασανιζέται καὶ κινδυνεύει σὲ
μιὰ τόσο μακρινὴ καὶ ξένη
χώρα!...

Ἐτσι, ἀλλάζοντας ἀπόφαισι,
γυρίζει μπρὸς πίσω... Ξανα-
παίρνει τὸ ἀτέλειωτο μονοπάτι
πού θὰ τὴ θγάλλῃ στὸ «Μεγάλο
Λιμάνι» τῆς Ἀφρικῆς...

— Κάποιον τρόπο θά θρω, συλλογιέται για να τρυπώσω κρυφά στο σκοτεινό άμπάρι κανενός καραβιού! Κι' αν με άνακαλύψουν και με πετάξουνε στη θάλασσα, τόσο τ'ο καλύτερο! Θά πάψη πιά, ή καρδιά μου να πονάη, κι' ή ψυχή μου να σπαράξη!...

.....

Όμως και πάλι, ή δυστυχημένη Ταταμπού, δέν προφθαίνει να προχωρήση πολύ...

Ξαφνικά, βαρύ και γρήγορο ποδοβολητό θειου φθάνει στ' αυτιά της. Και σέ λίγες στιγμές ένας γιγαντώσωμος έλέφαντας φθάνει τρέχοντας και στριγγλίζοντας.

Τά μάτια της μελαψής Κόρης, μόλις τόν αντικρύζουν, σκοτεινιάζουν! Τό πανώριο πρόσωπό της παίρνει έκφρασι τρόμου και δέους!

Έχει καταλάβει άμέσως πως τό γιγαντιαίο αυτό παχύδερμο είναι, άλλοίμονο, λυσσασμένο!

Τά μάτια του είναι κόκκινα σαν δυο μεγάλες παπαρούνες. Κι' από τό στόμα του θγαίνουν άσπροι άφροί!...

Σίγουρα κάποιος λυσσασμένος λύκος θά τού είχε δαγκώσει τό πόδι ή την προβοσκίδα. Και τό θανατερό μικρόβιο της λύσσας έφθασε τέλος στο κεφάλι του!...

Η Ταταμπού, που θρίσκεται ακόμα σέ αρκετή απόστασι από τόν έλέφαντα, παραμερίζει γρήγορα. Για να μη την ποδοπατήση περνώντας...

Όμως τό λυσσασμένο πα-

χύδερμο που τή βλέπει, μανιάζει ακόμα περισσότερο. Και αλλάζοντας απότομα κατεύθυνσι προχωρεί προς τά επάνω της.

Λίγες στιγμές ακόμα και ή άμοιρη Κόρη θά θρεθί τώρα κάτω από τά τεράστια βαρειά πόδια του!

Μά ή Ταταμπού δέν είναι μονάχα έξυπνη. Είναι και άφάνταστα σβέλτη!

Και νά: Μόλις ό λυσσασμένος έλέφαντας φθάνει κοντά της, και πριν προλάβη να την ποδοπατήση, προφθαίνει μ' ένα πήδημα ν' άρπαχτή από την άκρη της άνασηκωμένης προβοσκίδας του. Και να κρεμαστή απ' αυτήν!

Τό παχύδερμο ένοχλείται άφάνταστα απ' αυτό. Και συνεχίζοντας να τρέχη, τινάζει δεξιά και άριστερά την προβοσκίδα του. Ζητάει ν' απαλλαγη από τό άνεπιθύμητο βάρος.

Όμως ή Ταταμπού έχει πιαστή και κρατιέται άφάνταστα γερά. Άδύνατο να την ιναξη από πάνω του!

Ό έλέφαντας, βλέποντας πως δέν καταφέρνει τίποτα, νοιώθει θυμό πιο άγριο κι' από τη λύσσα του!

Αρχίζει τώρα να στριφογυρίζει την προβοσκίδα άφάνταστα γρήγορα! Μά ή μελαψή Έλληνίδα και πάλι δέν ξεφεύγει από πάνω του! Διαγράφει κι' αυτή μεγάλους κύκλους στον άέρα, ακολουθώντας την περιστροφική τροχιά της!

Τό λυσσασμένο θηρίο έξα-

γριώνεται τώρα αφάνταστα. Βλέπει πώς δεν καταφέρνει να ξεφορτωθῇ τὴ μελαψή γυναικα πού σφίγγει τὴν προβοσκίδα του. Καὶ συνεχίζει νὰ τρέχη, ἀναπύσσοντας ὄλο καὶ μεγαλύτερη ταχύτητα!...

Ἡ Ταταμπού — κρεμασμένη πάντα — ἀκολουθεῖ τὸν ἐλέφαντα στὴν ξέφρενη πορεία του!...

Ἡ ἄμοιρη καταλαβαίνει πόσο τραγικὴ εἶναι ἡ θέσι της: Ἄν κάνῃ πὼς παρατάει τὴν προβοσκίδα, θὰ πέσῃ ἀμέσως μπροστὰ στὰ τρομερὰ πόδια τοῦ θηρίου. Καὶ σίγουρα θὰ ποδοπατηθῇ καὶ θὰ λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὰ θαρρεῖα πέλματά του.

Ἄν πάλι ἐξακολουθήσῃ νὰ κρατιέται ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του καὶ νὰ τινάζεται δεξιά καὶ ἀριστερά, ἐπάνω καὶ κάτω, τότε ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι μικρότερος: Κάποτε τὸ λυσσασμένο παχύδερμο θὰ τύχῃ νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ κάποιο δέντρο. Καὶ ἡ πανώρια Κόρη πού τινάζεται συνεχῶς στὸν ἀέρα, θὰ κτυπήσῃ πάνω στὸν κορμὸ ἢ στὰ χαμηλὰ κλαδιά του. Καὶ θὰ γίνῃ κομμάτι!...

Κ' ἡ ἴδια ἔχει νιώσει πιὰ πὼς εἶναι χαμένη!

— Γκαοῦρ!... Γκαοῦρ!...
Ξεφωνίζει μὲ σπαραγμὸ ἡ ἄμοιρη κοπέλλα.

Ἄλλοίμονο!... Ἡ θέσι της εἶναι τόσο δύσκολη, πού κι' αὐτὸς ὁ φοβερὸς μελαψὸς γίγαντας, ἂν θρῑσκόταν ἐκεῖ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴ σώσῃ!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν λυσσασμένο ἐλέφαντα στὴν ξέφρενη πορεία!... Μὲ τὴν Ταταμπού κρεμασμένη στὴν προβοσκίδα του!...

Κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Αὐτὸν πού — ὅπως θυμόσαστε — τὸν ἀφήσαμε νὰ προχωρῇ γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τοὺς καννίβαλους τοῦ Δαγκάρ, τὴν ἀνυπεράσπιστη σπηλιά του!...

Καὶ νὰ:

Δὲν ἔχει προφθάσει κι' αὐτὸς νὰ προχωρήσῃ πολὺ, ὅταν θαρὺ ἐπίσης καὶ γρήγορο ποδοβολητὸ θερικοῦ φθάνει στ' αὐτιά του.

— Ρινόκερος! ψιθυρίζει ἀνήσυχος ὁ λευκὸς γίγαντας. Προτοῦ ἀκόμα τὸν ἀντικρύσει.

Τὸ ἐξασκημένο αὐτὸ τοῦ Ταρζάν ἀναγνωρίζει τὰ θηρία καὶ μονάχα ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν ποδαριῶν τους.

Ἡ περιοχὴ πού, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, θρῑσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶναι ἓνα ἀπέραντο ξέφωτο. Χωρὶς κανένα δέντρο γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ στὰ κλαδιά του καὶ νὰ σωθῇ.

Ἔτσι δὲν τοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῇ παρουσιάζεται πίσω ἀπὸ κάτι μεγάλη θράχια καὶ ὁ ρινόκερος. Κι' ἀμέσως, μὲ σκυμμένο κεφάλι καὶ προτεταμένο τὸ τρομερὸ κέρατο τῆς μύτης του, παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἐπάνω του! Τρέχει μὲ ἄ-

φάνταστη όρμή. μουγγρίζοντας με μανία!...

“Ο Ταρζάν στέκει άκίνητος στη θέση που βρίσκεται, με μέτωπο προς τó θηρίό. Σά νά περιμένη άτάραχος νά δεχθί τó θανατερό κτύπημά του...”

“Όμως μόλις ó ρινόκερος φθάνει σέ πολύ μικρή απόσταση μπροστά του, ó γίγαντας παραμερίζει απότομα. Καί τó μανιασμένο θηρίο, συνεχίζοντας με τήν κεκτημένη ταχύτητα τήν ίσια πορεία του, τόν προσπερνάει...”

Τά ζώα αυτά είναι μονόκομματα στίς κινήσεις τους. Τρέχουν μονάχα σ' ευθεία κατεύθυνσι. Δέν έχουν τήν ευχέρεια νά κάνουν έλιγμούς. “Η έστω καί ν' αλλάζουν εύκολα κατεύθυνσι...”

Καί νά : Τό θηρίο που είδε πώς του ξέφυγε τó θυμά σταματάει λίγο πιό κάτω. Καί γυρίζοντας παίρνει καινούργια ίσια πάλι, κατεύθυνσι προς τόν “Αρχοντα τής Ζούγκλας...”

Εκείνος έπαναλαμβάνει τó τέχνασμά του. Μόλις ó ρινόκερος τόν κοντοζυγώνει τρέχοντας, γιά δεύτερη φορά, παραμερίζει πάλι απότομα. Καί τó φοβερό κέρατό του βρίσκει ξανά στόν... άέρα!

“Όμως τó θηρίο δέν απογοητεύεται. Ξαναγυρίζει και τού κάνει τρίτη επίθεσι...” “Υστερα τέταρτη, πέμπτη, έκτη...” Καί συνεχίζει χωρίς τελειωμό! Μά πάντοτε καί χωρίς κανένα αποτέλεσμα...”

“Όσπου ó Ταρζάν — ανήμπορος καθώς είναι — κουράζεται. “Αλλά καί ζαλίζεται ά-

πό τις άλλεπάλληλες αυτές έξορμήσεις του ρινόκερου!...

Καταλαβαίνει πώς γρήγορα τó κέρατο του θηρίου θά καταφέρη νά τόν συναντήση! Καί τότε θ' αποχαιρετήση γιά πάντα τή Ζούγκλα καί τή Ζωή!...

“Όμως ó λευκός γίγαντας δέν τά χάνει τόσο εύκολα. Χρόνια καί χρόνια που έή στην άγρια αυτή περιοχή, έχει μάθει άπειρους τρόπους γιά ν' αντιμετωπίζη τά πιό επικίνδυνα θηρία. Καί νά σώζη τή ζωή του καί τή ζωή τών άλλων!...

“Ετσι καί τώρα δέν κάθεται με σταυρωμένα χέρια, περιμένοντας τó μοιραίο!

“Όχι!... “Ο Ταρζάν καταλαβαίνει πώς κάπου πρέπει νά σκαρφαλώση καί νά σιγουρευτή από τις άτέλειωτες επίθεσεις του ρινόκερου.

Δέντρα όμως — όπως βλέπουμε — δέν υπάρχουν εκεί κοντά... “Υπάρχει όμως κάτι άλλο. “Ακόμα πιό πρόχειρό καί πιό σίγουρο : “Η ράχι του θηρίου!

“Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας περιμένει μιά ακόμα επίθεσι του ρινόκερου. Μά αυτή τή φορά, καθώς παραμερίζει απότομα γιά ν' αποφύγη τó θανατερό κτύπημα του κέρατου του, κάνει καί κάτι άλλο:

Τή στιγμή που τó θηρίο περνάει σάν βολίδα πλάι του, δίνει ένα άφάνταστα γρήγορο μπροστά. Καί άρπάζεται γιρά, με τίς δυό παλάμες, από τó μεγάλο κέρατό του.

Τό μανιασμένο θηρίο δέν

‘Ο μελαψός γίνοντας διαμπτύρεται :
 — ‘Οχι ! .. Δέν είμαι δολοφόνος ! ‘Ο Χούλχ επεσε από
 λάθος του σ’ή θάλασσα Βούτηξα νά τον σώσω, μά ..

σταματάει αὐτή τή φορά. Μό-
 νο τινάζεται δεξιά κι’ ἀριστε-
 ρά, κάνοντας ἀπότομες κινή-
 σεις γιά νά ξεφορτωθῇ ἀπό
 τή ράχι του τόν ἀνεπιθύμητον
 ἐπισκέπτη...

‘Ομως τίποτα δέν μπορεί
 νά καταφέρῃ. ‘Ο ἀδάμαστος
 Ταρζάν θρίσκει γερά γαν-
 τζωμένος πάνω του!...

‘Έτσι, καθαλλάρης τώρα,
 προχωρεῖ ἀκολουθώντας τήν
 πορεία τοῦ μανιασμένου ρινό-
 κερου...

‘Ομως ὁ ‘Αρχοντας τῆς
 Ζούγκλας βιάζεται —ὅπως ξέ-

ρουμε — νά φθάσῃ στή σπη-
 λιά του. Φοβάται πώς ὁ ἀπαι-
 σιος Δαγκάρ μέ τούς ἀνθρω-
 ποφάγους του θά ἐπιτεθοῦν
 σύντομα ἐκεῖ...

‘Εξυπνος καί πονηρός λοι-
 πόν καθώς εἶναι, δέν ἀνγεί νά
 θρῇ τόν τρόπο πού θά μπορέ-
 σῃ νά φθάσῃ, ἀφάνταστα πύ-
 γρηγορα, κοντά στοὺς δικούς
 του.

Καί νά τί κάνει:

Παρατάει μέ τή δεξιά μονά-
 χα παλάμη του τὸ κέρατο τοῦ
 ρινόκερου. Καί μέ τήν ἴδια
 παλάμη σκεπάζει καί τοῦ κλει-

νει τὸ δεξι μάτι.

Τὸ θηρίο βλέπει τώρα μόνο πρὸς τ' ἀριστερά. Καὶ αὐσινάσθητα ἀλλάζει κατευθύνει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὁ Ταρζάν ἀλλάζει ἀμέσως χέρια. Ἀφήνει λεύθερο τὸ μάτι τοῦ θηριοῦ. Καὶ μὲ τὴ δεξιά παλάμη του ξαναρπάζει τὸ κέρατο. Ὑστερα, παρατάει ἀπ' αὐτὸ τὴν ἀριστερή του παλάμη καὶ τοῦ κλείνει τὸ ἀντίστοιχο μάτι.

Ὁ ρινόκερος ἀλλάζει τώρα κατευθύνει πρὸς τὰ δεξιά...

"Ετσι, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μπορεῖ πιά νὰ κατευθύνει τὸ θηρίο ὅπου θέλει αὐτός. Καὶ φυσικὰ τὸ κατευθύνει πρὸς τὴ δύσι. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ σπηλιά του...

Ο ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ !

"Ὅμως νά :

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ποὺ καλπάζει πάνω στὴ ράχι τοῦ κατευθυνόμενου ρινόκερου, ἀντικρύνει ξαφνικὰ κάτι φοβερό!... Καὶ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του γεμίζουν ἀπὸ τρόμο, φρίκη καὶ ἀγωνία!...

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή, βλέπει νὰ τρέχει ἕνας λυσσασμένος ἐλέφαντας! Ἄσπροι πηχτοὶ ἀφροὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του!... Καὶ ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του κρέμεται καὶ τινάζεται στὸν ἀέρα ἡ ἀμοιρῆ μελαψὴ Κόρη : ἡ πανώρια Ταταμπού!...

Εἶναι φανερό πὼς ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ἔχει κουρασθῇ πιά στὴν προσπάθειά της νὰ σφίγγει καὶ νὰ συγκρατιέται στὴν προβοσκίδα τοῦ γιγαντώσωμου θηρίου!...

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, οἱ παλάμες της θὰ ξεφύγουν. Καὶ θὰ σωριασθῇ κάτω γιὰ νὰ ποδοπατηθῇ ἀπὸ τὰ τεράστια καὶ θαρεῖα πέλματα τοῦ λυσσασμένου ἐλέφαντα!...

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν ποὺ τὰ βλέπει καὶ τὰ νοιώθει δλ' αὐτά, θέλει νὰ τὴ βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπο! Νὰ τὴ σώσῃ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς δικῆς του ζωῆς!...

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ κάνει εἶναι νὰ παρατήσῃ τὸ κέρατο τοῦ δικοῦ του ρινόκερου. Καὶ νὰ πηδήσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴ ράχι του...

Μὰ ἡ κρίσις κι' ἡ λογικὴ του τὸν συγκρατοῦν. Συλλογιέται :

— Κι' ἂν πηδήσω, κι' ἂν ἀκόμα καταφέρω τρέχοντας νὰ φθάσω τὸ θηρίο στὴν ξέφρενη πορεία του, τί θὰ κάνω; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ δαμάσω τὸ γιγαντιαῖο αὐτὸ παχύδερμο γιὰ νὰ σώσω τὴ μελλοθάνατη Ταταμπού;

Ἔτσι, καὶ μέσα σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα, τὸ γρήγορο μυαλό του, βγάζει, ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ἀλυσσίδα σκέψεων, τὸ συμπέρασμα :

— Ὅχι! Δὲν θὰ μπορέσω οὔτε μὲ τὰ χέρια, οὔτε μὲ τὴ δύναμί μου, οὔτε μὲ τὸ μαχαίρι μου νὰ τὰ θάλω μὲ τὸν λυσσασμένον ἐλέφαντα. Γιὰ νὰ σώσω τὴν πανώρια Κόρη πρέ-

πει νά μεταχειριστῶ πονηρία!

Καί θάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σατανικὸ σχέδιό του:

Ἀρχίζει νά κλείνῃ πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο μάτι τοῦ ρινόκερου. Καὶ ἀλλάζοντάς του πορεία, νά τὸν κατευθύνῃ ἴσια κατὰ τὸ τεράστιο παχύ-δερμο!

Ταυτόχρονα σπηρουνίζει μὲ τὶς γυμνές πατοῦσες του τὴ μαλακιά κοιλιὰ τοῦ θηριοῦ ποὺ καθάλλικε. Καὶ τὸ κάνει νά ταχύνῃ, ἀκόμα περισσότερο, τὸ τρέξιμό του. Νά καλπάζῃ ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα! Πιὸ ὀρμητικά!

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ὁ κατευθυνόμενος ρινόκερος φθάνει τὸν ἐλέφαντα. Τὸ μεγάλο σουθλερὸ κέρατο τῆς μύτης του κτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ κάτω στὴ μαλακιά κοιλιὰ του. Καὶ καρφώνεται βαθειὰ μέσα σ' αὐτήν, τρυπώντας καὶ σπαράζοντάς τὰ σπλάχνα του!

Ὅμως κι' ὁ ρινόκερος μένει καθηλωμένος ἐκεῖ, μὲ τὸ κέρατό του σφηνωμένο στὴν κοιλιὰ τοῦ ἐλέφαντα!

Τὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο ποὺ δέχεται τὸ κεραυνοβόλο καὶ θανατερὸ αὐτὸ κτύπημα, σταματᾷ σχεδὸν ἀπότομα. Βγάζει σπαρακτικὰ πονεμένα

στριγγλίσματα. Γιά λίγες στιγμὲς κλονίζεται. Ὡσπου τέλος σωριάζεται νεκρὸ πάνω στὸν ρινόκερο! Ποὺ κι' αὐτὸς παθαίνει σὲ λίγο ἀσφυξία κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ θάρος του!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταρζάν εἶχε προλάβει νά πηδήσῃ κάτω. Καὶ ν' ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ταταμπού!

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη εἶχε σωθῇ σὰν ἀπὸ ἓνα ἀπίστευτο θαῦμα!...

ΟΙ «ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΣΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ!

Καιρὸς εἶναι τώρα νά ξανα-γυρίσουμε στὸ ἀπέραντο καὶ πολυθόρυβο λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης!...

Εἶχαμε ἀφήσει τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν Ποκοπίκο στὴ θαλάμηγὸ τοῦ μακαρίτη Χούλχ. Ὅταν ὁ ἐκθιαστής πλοίαρχος ἔδειχνε στοὺς ἀστυνομικοὺς τὸν μελαψὸ γίγαντα, λέγοντας:

— Παρακαλῶ νά συλληφθῇ! Εἶναι ὁ δολοφόνος! Αὐτός, μὲ τὸ νᾶνο σύντροφό του, ἔρριξαν στὴ θάλασσα τὸν δυστυχισμένο γέροντα. Τὸν ἐπνίξαν γιὰ νά τὸν κληρονομήσουν!...

Ὁ ἄμοιρος Γκαοὺρ ἀκούει μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωσι τὴν

καινούρια ἄδικη κατηγορία.
Καὶ φωνάζει! Καὶ διαμαρτύ-
ρεται :

— "Ὅχι!... Δὲν εἶμαι δολο-
φόνος!... Ὁ Χούλχ ἔπεσε ἀπὸ
λάθος του στὴ θάλασσα! Ἐ-
γὼ βούτηξα ἀμέσως γιὰ νὰ
τὸν σώσω... Μὰ ἦταν κιόλας
νεκρός!

Ποῖος τὸν πιστεύει ὅμως!

Ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικα-
νὸς τὸν εἶχε κάνει γενικὸ καὶ
ἀπόλυτο κληρονόμο τῆς τερά-
στιας περιουσίας του!...

Μὰ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ
λέει πῶς :

«Ἄρα εἶχε κάθε λόγο καὶ
συμφέρον νὰ σκοτώσῃ τὸν
Χούλχ! Γιατὶ μονάχα ἔτσι θὰ
κατάφερνε νὰ τὸν κληρονομή-
σῃ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα»!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποκοπικό δια-
μαρτύρεται γιὰ τὴν τρομερὴ
καὶ ἄδικη αὐτὴ κατηγορία :

— "Ὅχι, μπαρμπαπολισμα-
ναῖοι μου!... Δὲν τὸν ἔρριξα
τοῦ λόγου μου στὴ θάλασσα.
Γιατὶς φοβόμουνα μὴ μοῦ...
θραχῇ!...

Καὶ προσθέτει ὁ ἄμοιρος
τρέμοντας καὶ κλαψουρίζον-
τας :

— Οὔτε καὶ τὸν δολοφόνη-
σα τοῦ λόγου μου, κύρ-Χωρο-
φυλάκηδες!... Ἄν γουστάρη-
ζα νὰ τὸν κληρονομήσω, θὰ

τόν... ἔσφαζαα!

.....

Στὸ μεταξὺ καὶ ἄλλοι πολ-
λοὶ ἀστυνομικοὶ ἀνεβαίνουν
στὸ κατάστρωμα τῆς τραγι-
κῆς θαλαμηγοῦ!

Γίνονται ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνα-
κρίσεων.

Ὁ ἐκβιαστὴς πλοίαρχος ἔ-
χει ἀπὸ πρὶν πάρει μὲ τὸ μέ-
ρος του τοὺς ναῦτες τοῦ
πλοίου. Ἔτσι, ὅταν ἐξετάζον-
ται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς,
λένε :

— Μάλιστα! Εἶδαμε μὲ τὰ
μάτια μας τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸ
νᾶνο νὰ σπρώχνουν στὴν κου-
παστὴ τὸν Ἀφέντη! Νὰ τὸν
γκρεμίζουν στὴ θάλασσα!
Τρέξαμε νὰ τὸν σώσουμε, μὰ
δὲν προλάθαμε. Ἦταν πιά
ἀργά!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου εἴ-
ναι βέβαιοι πιά γιὰ τὴν ἐνοχὴ
τῶν κατηγορουμένων.

Ἔτσι, περνοῦν ἀμέσως χει-
ροπέδες στὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν
Ποκοπικό... Τοὺς θγάζουν —
σπρώχνοντάς τους βάνουσα —
ἔξω στὴ στεριά τοῦ λιμανιοῦ.
Καὶ τοὺς κλειδαμπαρώνουν σ'
ἓνα ὑπόγειο σκοτεινὸ μπουν-
τρούμι!

Σὰν οἱ δύο σύντροφοι μέ-
νουν μονάχοι, ὁ νᾶνος λέει στὸ

μελαψό γίγαντα :

— Ξέρεις τίποτις, Μαντράχαλε ;

— Τί ;

Καί ὁ ἀδιόρθωτος Ποκοπίκο σκαρώνει σὸ πὶ καὶ φί, καὶ τοῦ σκάει τὸ ἀπαραίτητο

στιχάκι :

« Κατὰ πὸν γλίπω, φ λ ε μου,
— χωρὶς ἀμφιβολία —
οὔτε κ' ἐσεῦτὴ τῇ βολᾷ
θὰ πᾶμε στή . . . Ζουγκλία »

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

« Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν »

Κυκλοφοροῦν καθὲ Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος « Α Γ Κ Υ Ρ Α » Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
ἡμ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 51

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά
τῆς Ἑλλάδος, ἕνας

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ 52ου τεύχους τοῦ θρυλικοῦ
«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» γραμμένου ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

- Τραγικὴ συνάντησι Γκαοὺρ καὶ Ταταμπού! — Ὁ
«Ἀγριάνθρωπος» στὴ Ζούγκλα. — Ἕνα τρομακτικὸ
μακελιό! — Ὁ γίγαντας μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά! —
Ὁ ἐκδικητὴς τοῦ Γκαοὺρ! — Ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι
τοῦ Ποκοπίκο. — Ὁ μεθυσμένος ποὺ σκορπίζει τὰ λε-
φτά του! — Ἡ Ἀλήθεια καὶ τὸ Δίκιο θριαμβεύουν!
— Μάχη μέσα στὴ φυλακὴ! Ὁ Γκαοὺρ «πεθαίνει!»

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ

περιπέτεια Ζούγκλας μὲ πῶς συναρπαστικὴ πλοκὴ
καὶ δράσι ἀπὸ τὸν

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟ

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ. ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εΙς τό κατάστημά μας,
Ειδικώπωλεία, Περίπτερα και Πρακτορεία Έφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694